

РЕШЕНИЕ

№ 34

гр. Пловдив, 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова

Членове: Михаела Хр. Буюклиева
Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Елеонора Хр. Крачолова
в присъствието на прокурора Димитър Анг. Ангелов
като разглежда докладваното от Велина Ем. Антонова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20215000600241 по описа за 2021 година

Делото е било образувано във връзка с жалба на подсъдимия А. А. М., подадена от защитника му адв. Н. Р. и жалба на гражданския ищец „*“ със седалище и адрес на управление гр. *, чрез повереника му адв. Б. К., срещу присъдата от 29.01.2021 г. и допълнителната такава от 12.02.2021 г.

С присъда № 2600001 от 29.01.2021 г. по НОХД № 130/2019 г. на Окръжен съд - Пазарджик подсъдимият А. А. М. е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 219, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 НК, за което му е било наложено наказание при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ НК шест месеца пробация при двете задължителни пробационни мерки. С присъдата е бил частично оправдан по първоначално повдигнатото му обвинение по чл. 219, ал. 3 вр. ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 НК. Със съдебния акт подсъдимият е бил осъден да заплати на гражданския ищец сумата от 92 246,32 лева - обезщетение за причинени имуществени вреди. Гражданският иск е бил отхвърлен за разликата до 122 842,50 лева. На основание чл. 189 ал. 3 от НПК първият съд е осъдил подсъдимият да заплати в полза на бюджета

на съдебната власт, по сметка на Пазарджишкия окръжен съд 3 690 лева - ДТ върху уважения размер на гражданския иск, както и направените разноски на съдебното производство от 1 022,09 лева, а по сметка на ОДМВР – * 698,30 лева - разноските от досъдебното производство.

С допълнителна присъда № 260005 от 12.02.2021 г. подсъдимият А. А. М. е бил осъден за заплати на гражданския ищец и законната лихва върху уважения размер на гражданския иск от 92 246,32 лева - обезщетение за причинени имуществени вреди, които са били присъдени с присъдата от 29.01.2021 г., считано от 21.10.2014 г. до окончателното им изплащане. Гражданският иск е бил отхвърлен в частта за заплащането на законната лихва, считано от датата на всяко едно увреждане за периода 09.04.2014 г. до 21.10.2014 г. съгласно справка. Подсъдимият е бил осъден за заплати на * - * сумата от 1080 лева - разноски по делото за адвокатско възнаграждение.

В подадената от адв. Н. Р. – защитник на подс. А. М. жалба се атакува присъдата изцяло в осъдителната ѝ част. Релевират се доводи за незаконосъобразност на съдебния акт. Мотивират се допуснати съществени нарушения на процесуалните правила чрез превратно тълкуване на събраните доказателства, неспазване на императивните изисквания на процесуалните правила относно съответствието на обвинението със събраните доказателства. Сочи се и необоснованост на присъдата и постановяването ѝ в разрез със събраните по делото доказателства. От въззивния съд се иска присъдата на първата инстанция да бъде отменена и подсъдимият да бъде признат за невинен по обвинението. При условията на алтернативност се иска връщане на делото да ново разглеждане от друг състав на първия съд. В жалбата на адв. Р. срещу допълнителната присъда се сочи незаконосъобразност на уважената претенция по акцесорния иск за лихви. Иска се нейната цялостна отмяна.

В подадената от повереника на *-* жалба се релевират доводи срещу допълнителната присъда в частта за разноските и уважаването им размер само на 1 080 лева. От въззивния съд се иска изменение на допълнителната присъда в частта за разноските и възлагането на такива в общ размер на 5 880 лева или допълнително да бъдат присъдени такива в размер на 4 800 лева.

В хода на съдебните прения, представителят на прокуратурата намира, че обвинението, за което е бил признат за виновен подсъдимият М. е било

доказано по несъмнен начин от събраните гласни и писмени доказателства. Намира, че в хода на проведеното въззивно съдебно следствие не са били събрани доказателства, които да опровергават приетата от първата инстанция фактическа обстановка, което се отнася особено до двете експертизи, в които участват и вещи лица със специалност инженер-лесотехник. Разработените от вещите лица варианти за евентуално преокачествяване на процесната дървесина не дават основание да се приеме, че за предприятието биха настъпили никакви съществени щети при положение, че не се разреши извозването на неплатена дървесина и договорите за продажба биха били прекратени. Мотивира се и тезата, че претенцията на М., че чрез предаване на незаплатена дървесина се бил погрижил за състоянието на гората не може да бъде споделено, защото не намира опора в данните по делото. С оглед събраните доказателства състоянието на гората през инкриминирания период и преди него е било много добро, като не са били изготвяни сигнални листове за някакво влошаване на нейното състояние или пък за влошаване състоянието на дървесината или евентуално нападение от вредители. Пледира, че са налице смекчаващи отговорността обстоятелства, които мотивират налагане на наказанието на подс. М. при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. "б" НК в минимален размер, така както е процедирал и първият съд, който не е наложил наказание лишаване от право по чл. 37 ал. 1 т. 6 НК. Прокурорът се присъединява изцяло към доводите и съображенията на първата инстанция за уважения размер на гражданския иск, който счита, че е бил правилно определен. С оглед на изложеното от въззивния съд се иска да остави жалбата на подс. М. без уважение и да потвърди присъдата на първата инстанция.

Повереникът на гражданския ищец моли да бъде изцяло потвърдена присъдата на окръжния съд, като се присъдят и разноските за участие на процесуален представител пред втората инстанция.

Адв. Р. - защитник на подсъдимия моли същия да бъде оправдан по повдигнатото му обвинение, тъй като счита, че не е доказано по категоричен и безспорен начин. Пледира, че първата инстанция не е направила опит да изследва въпроса в кой момент преминава собствеността върху дървесината в патримониума на фирмата – купувач – при транспортирането, при издаването на приемо-предавателен протокол или при заплащане на дървесината. Счита разбирането на първия съд, че преминава при закупуване за погрешно, като

обвинителния акт не съдържа описание за това какви би следвало да бъдат действията на подсъдимия. Назначените по делото експертизи са показали, че при оставането на процесната дървесина на временен горски склад, тя би се похабила. При алтернативата дървесината да се похаби след една година и да загуби значителна част от стойността си при прекратяване на процесните договори и изчакване на съдебно решение, изглежда поведението на М. би трябвало да включва сравняването на две вреди, защото според защитата и при оставането на дървесината на временен горски склад в гората, отново би настъпила щета. Счита, че от приложеното на л. 113, том 1 от досъд. пр. писмо се установява, че извършена на 30.04.2014 г. проверка на територията на ДЛС „*“ е констатирила, че на временен горски склад се намира залежала, подлежаща на похабяване дървесина, за което на М. е била отправена препоръка да предприеме незабавни действия с фирмата-купувач да изпълни задълженията си по договора дървесината да бъде извозена от временния горски склад, защото не може сам да извози дървесината, тъй като със сключването на договора с фирмата – купувач дървесината вече е преминала в патримониума на купувача. Отделно от това обелването на дървесината би трябвало да стане за сметка на горските стопанства. Във връзка с казаното защитата pledира, че в случая А. М. е взел едно управленско решение, за да запази гората цяла и да не прекратява договорите с цел да не се похабява дървесината, с което не може да бъде изведен и умисълът на М..

В хода на съдебните прения адв. М. в качеството си на защитник на подс. М. моли въззивния съд да обърне внимание на обстоятелството, че в процесния случай принципалът е давал конкретни указания за начина на работа с фирмите със сключени договори. В този смисъл свидетелите Н. П., Г. П. – К. и М. Т. са говорили за проведения на 12.11.2013 г. стопански съвет № 4, когато са били мотивирани да вземат решения от оперативен характер с цел извозване на дървесината дори и тя да не е платена. Мотивира тезата, че на база задължителната тълкувателна практика и съдържанието на доказателствените източници, този преценен стопански риск от страна на подсъдимия е бил правилен. Още повече, че нормативното задължение на чл. 43, ал. 2, т. 9 от Наредба № 12 повелява подсъдимия да изпълни това задължение, като не може да остави дървесината в гората. Обективните последици от прекратяването на договорите са поставяли престоja на процесната дървесина на временните складове в горските насаждения в

необозримо дълъг период напред във времето и то при положение, че има издаден писмен документ на Централното предприятие да не се похабява дървесината. Тези обстоятелства са „притискали“ подсъдимия да направи възможно най-доброто управленско решение и преценка на стопанския риск и при некоректност и неплащане от страна на “*” на дървесината, тя да бъде извозена за сметка на това дружество, т. е. изнесена от гората, за да може от една страна да се защити гората, от друга – да не постави управляваното от него предприятие в една свръхразходност по обелване на самата дървесина, което е скъп и трудоемък процес и изисква материално-техническа база, с която не разполага. В тази връзка намира, че не са налице нито обективните, нито субективните характеристики на непредпазливата безстопанственост, за която е бил осъден. По отношение на гражданската част на присъдата намира, че е налице сериозен проблем, свързан със собствеността и принципа.

В хода на съдебните прения подс. М. обръща внимание на изискването да завършване на специалност „*“ или „лесоинженерство“ поради спецификата на работата в горското стопанство и управлението на една екосистема, която зависи от сложни фактори, а не на производствено предприятие. Намира, че с оглед развитие на икономиката и реализация на цялата продукция, той извозва дървесината, като е имал постигнато разбиране от управителя на фирмата със задължение, но след като е бил освободен от длъжността си през октомври 2014 г. явно е решил, че може да остави всичко „на гърба“ на М..

В последната си дума М. моли да бъде оневинен.

Пловдивският апелативен съд, като прецени изложените в жалбите доводи, становището на страните и след като провери изцяло правилността на атакуваната присъда в съответствие с изискванията на чл. 314 от НПК намира за установено следното.

Фактическата обстановка по делото е подробно изяснена от първоинстанционния съдебен състав. Всички обстоятелства от значение за правилното решаване на делото са били правилно установени, като от материалите по безспорен начин се изяснява извършването на деянието, неговото авторство, механизма на осъществяването му, субективната страна на престъплението, както и конкретното своеобразие на обстоятелствата, при което е било извършено. Първата инстанция е

установила факта на деянието, като задълженията на този съд по установяване на обективната истина са изпълнени и деянието, описано в съдебния акт напълно съответства на доказателствените материали, събрани на досъдебното производство и съдебното производство. Проведеното пред настоящия съд въззивно съдебно следствие не дава основание да се приеме, че изводите на първата инстанция следва да се променят, тъй като назначените и изслушани пред настоящата инстанция експертизи само допълнително са подкрепили изводите на първия съд.

С жалбата, на практика, не се оспорва приетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка, като се релевират други доводи, свързани с приложеното на правото във връзка с установените факти.

Ето защо, Апелативен съд – Пловдив приема изцяло изложената в мотивите на окръжния съд фактическа обстановка в следния смисъл:

Със заповед на Министъра на земеделието на 01.02.2013 г. ДЛС „*“ с директор Н. П. и ДЛС „*“ с директор Б. Ч. били обединени в ДЛС „*“, а Н. П. назначен за директор на формираното предприятие.

През месец август 2013 г. за негов директор бил назначен подсъдимият М. по силата на сключен договор за управление № 60/26.08.2013 г. между А. А. - И. - директор на * гр. * и подс. А. М. (л. 3-11, т. 7 от досъд. пр., както и на л. 48-55, том 1 от делото на ОС). Считано от 26.08.2013 г. на М. било възложено да ръководи и представлява ДЛС „*“, което било териториално поделение (ТП) на * гр. *. Като директор на стопанството М. придобил качеството на длъжностно лице по смисъла на чл. 93 ал. 1 б. „б“ НК, тъй като изпълнявал ръководна работа, свързана с пазене и управление на чуждо имущество в държавно предприятие. Подсъдимият бил директор на ТП ДЛС „*“ до 28.11.2014 г., когато със заповед № 347/27.11.2014 г. бил прекратен договора му за управление (л. 11, т. 7 от досъд. пр.).

Съгласно Наредбата за условията и реда за възлагане изпълнението на дейности в горските територии - държавна и общинска собственост, и за ползването на дървесина и недървесни горски продукти (Наредбата), приета с ПМС № 316 от 24.11.2011 г., обн., ДВ, бр. 96 от 6.12.2011 г., в сила от 6.12.2011 г., изм. и доп., бр. 90 от 16.11.2012 г. (в тази си редакция, действаща към инкриминирания период от време) държавните предприятия (ДП) и териториалните поделения на държавните предприятия (ТП на ДП)

организирали процедури по продажба на дървесина и недървесни горски продукти за горски територии - държавна собственост, вкл. и чрез добив и продажба на добитата дървесина. Според чл. 38, ал. 1 от цитираната Наредба държавните горски стопанства, ДЛС предоставят до 1/3 от годишния план за ползване на дървесина за добив и до 1/3 от годишния план за продажба на търговци, които отговарят на изискванията на чл. 115 от Закона за горите и които представят доказателства за: наличие на мощности за преработка на съответната категория дървесина на територията на съответното ТП и наличие на необходимата техника и наети на трудов договор работници - в случаите когато процедурата е за добив на дървесина. Съгласно чл. 38, ал. 7 от Наредбата, когато дървесината се предоставя от ДГС или ДЛС до участие в процедури се допускат търговци със седалище и адрес на управление на територията на съответното ДГС или ДЛС.

Съгласно изискванията на Наредбата през 2012 г. ДЛС „*“ и ДЛС „*“ провели процедури за възлагане на сеч и добив на дървесина, както и за покупко-продажба на прогнозни количества дървесина от временен склад.

На условието , посочено в т. 1 и 2 на чл. 38 от Наредбата - да разполагат с мощности за преработка на съответната категория дървесина на територията на съответното ТП – когато се закупува дървесина, както и необходимата техника и наети на трудов договор работници – във връзка с процедура за добив на дървесина в ТП ДГС „*“ и ТП ДЛС „*“ отговаряли само две фирми: „*“ ЕООД - *, м. *и „*“ ЕООД - с. *, община * м. *. Посочените търговски дружества били представлявани все от управителя си М. К. Д. – Ф.. Едно и също лице - свид. Е. А., с когото Д. - Ф. живеела на съпругески начала, било пълномощник и на двете фирми.

В обявените процедури участвали единствено тези две фирми на Д.-Ф., представлявани от свид. Е. А., които ги спечелили и сключили съответните договори за добив на дървесина (л. 139-181, т. 1 от д.осъд. пр.) и договори за покупко-продажба на прогнозни количества дървесина от временен склад (том 3 от ДП – в копия, както и л. 56-84, т. 1 от делото на ОС – в заверени копия).

За участие в процедурите кандидатстващите фирми трябвало да внесат и гаранции за участие и за изпълнение съгласно ППЗГ и Наредбата.

По делото са инкриминирани 6 броя договори за покупко-продажба

на прогнозни количества дървесина от временен склад, както следва:

1. Договор за покупко-продажба № 5/02.01.2013 г. за покупко-продажба на прогнозни количества дървесина на временен склад, сключен между ТП ДЛС „*“, представлявано от директора Б. Ч. и „*“ ЕООД, представлявано от Е. К. А. (л. 56-59, том 1 от делото на ОС).

2. Договор за покупко-продажба № 44/14.05.2013 г. за покупко-продажба на прогнозни количества дървесина на временен склад, сключен между ТП ДЛС „*“, представлявано от директора свид. Н. П. и „*“ ЕООД, представляван от управителя свид. М. Д. (Ф.) – л. 60-64, том 1 от делото на ОС;

3. Договор за покупко-продажба № 45/14.05.2013 г. за покупко-продажба на прогнозни количества дървесина на временен склад, сключен между ТП ДЛС „*“, представлявано от директора Н. П. и „*“ ЕООД, представлявано от управителя М. Д. (Ф.) – л. 65-69, том 1 от делото на ОС;

4. Договор за покупко-продажба № 46/14.05.2013 г. за покупко-продажба на прогнозни количества дървесина на временен склад, сключен между ТП ДЛС „*“, представлявано от директора Н. П. „*“ ЕООД, представлявано от управителя М. Д. (Ф.) – л. 70-74, том 1 от делото на ОС;

5. Договор за покупко-продажба № 47/14.05.2013 г. за покупко-продажба на прогнозни количества дървесина на временен склад, сключен между ТП ДЛС „*“, представлявано от директора Н. П. и „*“ ЕООД, представлявано от управителя М. Д. (Ф.) – л. 75-79, том 1 от делото на ОС;

6. Договор за покупко-продажба № 48/14.05.2013 г. за покупко-продажба на прогнозни количества дървесина на временен склад, сключен между ТП ДЛС „*“, представлявано от директора Н. П. и „*“ ЕООД, представлявано от управителя М. Д. (Ф.) – л. 80-84 том 1 от делото на ОС;

Фирма „*“ ЕООД не разполагала с финансов ресурс за заплащане на гаранциите, както и такъв за първите дължими авансови вноски. В тази връзка Е. А. - пълномощник на „*“ ЕООД влязъл в устни договорки с А. Б. - едноличен собственик и управител на „*“ ЕООД, което не можело да участва в процедурите, тъй като не разполагало с изискващите се от Наредбата мощности за преработка на съответната категория дървесина и техника за добив на дървесина, разположени на територията на процесното териториално поделение на държавно предприятие (ТП на ДП). Съгласно

уговорката, А. Б. трябвало да помогне финансово Е. А. като плати разходите за гаранции и участие в търговете, а също така да внесе и първите авансови вноски по договорите срещу обещанието, че „*“ ЕООД ще продава на „*“ ЕООД добития дървен материал.

Във връзка с горното в края на 2012 г. по банковата сметка на „*“ постъпили общо 100 844 лв. от „*“ ЕООД, включващи гаранции и авансови вноски, предвидени в съответните договори (л. 45-69, т. 4 от досъд. пр.). Целевото предназначение на превода било изяснено в хода съдебното следствие през първия съд от показанията на А. Б. (л. 515, т. 2, НОХД № 130/2019 г. на ОС), на Н. Т. - счетоводител на „*“ ЕООД (л. 200, т. 1, НОХД № 130/2019 г. на ОС), както и съдебно решение № 194 от 24.06.2015 г. по гр. д. № 84/2015 г. на Велинградския РС (л. 213, т. 1 от досъд. пр.).

Когато М. заел длъжността директор, посочените по-горе договори (6 броя) за покупко-продажба на прогнозни количества дървесина на временен склад били сключени. Изпълнението им, обаче, започнало в периода, в който М. изпълнявал длъжността директор.

В съответствие с устните договорки между Е. А. и А. Б., както и въз основа на сключените договори между ТП ДЛС „*“ и „*“ ЕООД, Е. А. заявил достъп до горските обекти на транспортни средства, както на такива - собственост на А. Б. и на техните водачите - Ю. А. и А. К., така и на свой товарен автомобил.

Започнало изпълнение на посочените договорите. В показанията си в хода на първоинстанционното съдебно следствие Б. Ч. (л. 121 гърба - л. 123, т. 1, нохд № 130/2019 г. на ОС), Д. М. (л. 124, т. 1, нохд № 130/2019 г. на ОС), С. Е. (л. 124 гърба - 125, т. 1 нохд № 130/2019 г. на ОС), Л. А. (л. 125 гърба - л. 126, т. 1 нохд № 130/2019 г. на ОС), В. В. (л. 153-154, л. 157-158, т. 1 нохд № 130/2019 г. на ОС), В. Г. (л. 154 гърба - л. 155, т. 1, нохд № 130/2019 г. на ОС), С. Г. (л. 156-гърба 157, т. 1 нохд № 130/2019 г. на ОС), М. А. (л. 596 гърба- л. 598, т. 3, нохд № 130/2019 г. на ОС) подробно са изяснили кога, при какви условия и как са били вдигани от А. добитите дърва от временните горски складове, какви документи са били оформяни от служителите на държавните лесничейства, респективно от А. и водачите на товарните автомобили, извършващи превозите, както и къде е извозван дървеният материал.

От заключението на вещото лице С. Г. (л. 133 -л. 153, т. 5 от досъд. пр.) е видно, че превозните билети по всички инкриминирани договори за експедиране на дървесината са от отделите, посочени във всеки един от 6-те договора, на името на „*“ ЕООД. Материалът е фактуриран на фирмата по договора „*“ ЕООД, независимо от факта, че експедиторите (горските служители) са отбелязвали и наименованието на друга фирма, до която се транспортира дървесината - „*“ ЕООД - с. *. Приемо-предавателните протоколи съпровождат превозните билети, а в тях било записано от къде идва дървесината и къде отива.

За да се вдигне дървения материал от временните складове, където бил съхраняван след добиването му, същият трябвало да се заплати от купувача „*“ ЕООД на продавача - ДЛС „*“.

Продавачът ТП ДЛС „*“ се задължавал да прехвърли собствеността на купувача „*“ ЕООД върху прогнозни количества дървесина, добити на временни складове от посочените в договорите обекти, а купувачът - да заплати дървесината по договорената цена и да я транспортира. В договорите било посочено, че *„Правото на собственост върху добитата дървесина преминава върху купувача от момента на подписването на приемателно-предавателния протокол и заплащане на стойността ѝ. Приемателно-предавателните протоколи се подписват от Е. А. – нотариално упълномощен представител на купувача“* (в този смисъл т. 1 на ал. 3 от Договор № 5/02.01.2013 г., л. 57, т. 1, нохд № 130/2019 г. на ОС). Що се отнася до останалите 5 договора, в тях било записано: *„Продавачът се задължава да прехвърли на Купувача собствеността върху реално добитата и извозена на временен склад дървесина след нейното заплащане“* (в този смисъл ал. 3 на чл. 12 от Договори № 44, 45, 46, 47, 48 - всички от 14.05.2013 г. (респективно л. 62, л. 67, л. 72, л. 77, л. 82, т. 1, нохд № 130/2019 г. на ОС).

В договорите е била посочена и първата вноска която трябвало да направи купувача, и която била в размер не по-малък от 30% от стойността на съответния договор, дължима в 30-дневен срок от сключване на съответния договор, но не по-късно от деня, предхождащ първата експедиция по транспортиране на дървесината, а останалата част от сумата следвало да се внася на вноски с размер стойността на приетото с приемо- предавателен протокол на временен склад количество добита дървесина, като последната

вноска представлява разликата между авансово внесените суми и стойността на дървесината по последния протокол.

Съгласно чл. 6, чл. 8 и чл. 12 ал. 3 от договорите с номера 44, 45, 46, 47, 48, всички от дата 14.05.2013 г., за покупко-продажба на прогнозни количества дървесина от временен склад (със страни ДЛС „*“ и „*“ ЕООД) цената на дървесината следвало да се заплаща предварително. Видно от чл. 6 във вр. с чл. 5 „достигнатата цена на общото прогнозно количество дървесина ...ще се заплаща на **авансови** вноски“. Чл. 8 от същите предвижда: „Плащането на цената на дървесината ще се извършва само по банков път...**преди подписване** на приемателно-предавателен протокол.“ Съгласно чл. 12 ал. 3 – „Продавачът се задължава да прехвърли на Купувача собствеността върху реално добитата и извозена на временен склад дървесина **след нейното заплащане**“.

Според клаузите по договорите „*“ ЕООД следвало да заплаща авансово, преди извозване на дървесината. Като страна-продавач ТП ДЛС „*“ определяло какво количество може да се закупи и в кой ден. Купувачът бил длъжен в три дневен срок от получаване на известието или уведомлението да осигури свой представител за приемане на дървесината на временен склад с приемателно-предавателен протокол и да заплати авансова вноска.

От страна на ТП ДЛС „*“ била наложена практиката, че устно се уведомявала фирмата, която извозва дървесината за количествата, които трябва да закупят от стопанството (в тази връзка писмо вх. № 724/27.02.2017 г. от ДЛС *). Така извозването на материала ставало с устни уговорки между представител на стопанството и на дружеството, като само в почивните дни се издавала изрична заповед за експедирането на дървесината.

В показанията си пред окръжния съд, Н. А. – главен счетоводител в ТП ДЛС „*“ (л. 160-161, т. 1, нохд № 130/2019 г. на ОС) посочила кога са били издавани фактурите за продажба на дървесината от ТП ДЛС „*“, а именно след като се представят в счетоводството на предприятието превозен билет, приемателно-предавателен протокол, включващ протокол за експедираната дървесина и опис към протокола. По този начин в счетоводството разбирали, че „*“ ЕООД е извозило дървесина едва когато техническият ръководител на обекта (ТРО) представел превозни билети (ПБ) и предавателно-приемателни протоколи, които в случая били и неподписани.

На база на тези документи били издавани фактури.

По електронен път от счетоводството на ТП ДЛС „*“ били изпращани копия от всички документи, включително и фактурите в счетоводството на „*“ ЕООД на М. Д. (Ф.), както и на Н. Т. - счетоводител на „*“ ЕООД.

Фактурите от ТД ДЛС „*“ в оригинал били получавани лично от Е. А..

А. С. - оперативен счетоводител в ТП ДЛС „*“ (л. 159, т. 1, нохд № 130/2019 г. на ОС) посочила пред първата инстанция, че от момента на сключването на догорите за покупко-продажба между ТП ДЛС „*“ и „*“ ЕООД, в цялото ДЛС е било известно, че дървеният материал ще се предава всъщност на фирма „*“ ЕООД, а „*“ ЕООД се явява вид „посредник“. Предвид уговорките между двете фирми лично тя изпращала по имейл и към двете фирми сканирани копия от фактурите и превозните билети. Заявила: *„...Знам, че фирма „Б*“ ЕООД продаваше дървен материал на „*“. С управителя на фирма „*“ А. Б. сме се срещали само веднъж, контактувах единствено с технически секретар Н. Т.. Тя изискваше от мен да ѝ изпращам на имейл информация относно извозения материал от „*“.*

В показанията си Н. Т. - счетоводител на „*“ ЕООД (л. 199-201, т. 1 нохд № 130/2019 г. на ОС) пред окръжния съд подробно разяснила как са били оформяни счетоводно отношенията им с „*“, тъй като тази фирма реално изкупувала дървесината от ТП ДЛС „*“.

В ДЛС „*“ било ясно, че материалът се транспортира и извозва от „*“ ЕООД, макар договорите да са сключени с „*“ ЕООД. Именно в посочената насока са били показанията пред първия съд на свидетелите С. Г., В. В., А. Б., М. А., съгласно които повечето от дървесинния материал, товарен от А., фактически бил получаван от „*“ ЕООД с управител А. Б.. От „*“ ЕООД винаги били наясно каква заявка се прави и без тяхно знание не можело да се извозва материал от временните складове по позиции, където има сключен договор с тях.

Първоначално при започване на изпълнението на договорите „*“ ЕООД заплащало закупения и вдигнат дървен материал, но в последствие, без да съобщят причините, преустановили плащането през месец април 2014 г. и спрели да издават фактури на „*“ ЕООД. Плащанията по договорите спрели, защото отношенията между двете дружества се обтегнаха и от страна на „*“

ЕООД преустановили издаването на фактури на фирмата на А. Б.. Въпреки че плащанията на закупения дървен материал от страна на „*“ ЕООД към ТП ДЛС „*“ спрели през месец април 2014 г., такъв продължавал да се извозва. На практика, обаче, извозеният от фирмата материал за периода от 09 април 2014 г. до 21 октомври 2014 г. останал неплатен и всички издадени общо 25 на брой фактури - неподписани. Последният превод, който „*“ ЕООД направил към ТП ДЛС „*“ бил в началото на април. С него били покрити само част от натрупаните до този момент задължения.

Още в края на април в цялото стопанство станало ясно, че „*“ ЕООД не покрива задълженията си. Извозването на дървения материал от временните складове ставало само с разпореждане на директора - подс. М.. Той провеждал разговори с Е. А. и А. Б., като се надявал, че извозеният дървен материал ще бъде заплатен. Б., в показанията си пред инстанцията, посочил, че се е срещал с представители на стопанството в това число и с А. М. и е бил категоричен, че има готовност да преведе парите, но няма да го направи преди А. да му издаде фактури.

Подс. А. М. в обясненията си пред първия съд (л. 621 гърба, том 3, НОХД № 130/2019 г. на ОС) заявил: *„Август месец пак се събрахме и говорихме - и с единия и с другия....Проведох среща и с двамата и казаха, че няма проблем и предприехме това действие – август месец да се види какво има по складовете, с другата фирма, той да приключи на 100% сечта, за да можем всички тези гаранции да ги освободим и в следствие да ги прихванем към задълженията и всичко което има по складовете. Те казаха, че няма проблем и да го направим така.“*

По всеки договор били платени гаранции. Задържането на гаранцията за изпълнение, обаче, не можело да се осчетоводи като изплащане на задължението на фирмата за закупената дървесина. Свид. Е. А. - представител на „*“ ЕООД отказвал да си получи фактурите и протоколите за извозената дървесина, въпреки че Н. А. – главен счетоводител на ТП ДЛС „*“, му се обаждала многократно и го информирала за документите.

За да продължи да изпълнява договорите, въпреки че „*“ ЕООД не плащали, М. разчитал и на обстоятелството, че в края на август всички фирми подават заявления за участие в търговете за сеч и продажба на дървесина през следващата година и ако има неизрядна фирма тя се отстранява (в този

смисъл неговите обяснения пред първата инстанция на л. 621 гърба, том 3, НОХД № 130/2019 г. на ОС).

В показанията си пред окръжния съд (л. 121 гърба - л. 122, нохд № 130/2019 г. на ОС) свид. Ч. (бивш директор на ТП ДЛС „*“ в периода м. ноември 2014 г. - м. юни 2015 г.) посочил, че М. бил информиран, че „*“ ЕООД дължи суми и че не трябва да ѝ се дава материал, докато не ги изплати, но *“той пак е получавал, на какво основание не мога да кажа.”* (л. 122, том 1 от делото на ОС). Ч. обобщава: *„В крайна сметка директорът си носи отговорност за всичко. Ако се издаде превозен билет без да е платено, отговорността е пак на директора.”* (л. 122 гръб, том 1 от делото на ОС).

Видно от заключението на съдебно-икономическата експертиза, изготвена от вещото лице С. Г. (л. 133 - 153, т. 5 от досъд. пр. по счетоводни данни на ТП ДЛС „*“ в с/ка 411 „Клиенти“ 25 бр. фактури в периода от 10.04.2014 г. до 21.10.2014 г. на обща стойност 122 842,50 лв., издадени от ТП ДЛС „*“ на „*“ ЕООД, са неплатени към 31.12.2014 г. До издаването на тези фактури се е стигнало, тъй като директорът М. разрешил добитата дървесина, складирана на временни складове в съответните отдели по договорите, да бъде предавана и експедирана без да е била заплатена, както следва:

По Договор № 5/02.01.2013 г. са били издадени 3 фактури за продадена дървесина в общо количество 131,67 куб. метра и стойност 10 604,36 лв. както следва:

- фактура № 5628/09.05.2014 г. на стойност 3245,64 лв., издадена за 31,27 куб. м. по приемателно-предавателен протокол от дата 09.05.2014 г., извозени с превозен билет /ПБ/ № КС 246171/003577/09.05.2014 г. и превозен билет № КС 246171/003578/09.05.2014 г.,

- фактура № 5663/13.05.2014 г. на стойност 5 948,60 лв., издадена за 80,50 куб. м. по приемателно-предавателен протокол от дата 12.05.2014 г., извозени с превозен билет № КС 246171/003579/10.05.2014 г., превозен билет № КС 246171/003580/10.05.2014 г., превозен билет № КС 246171/003581/12.05.2014 г., превозен билет № КС 246171/003582/12.05.2014 г. и ПБ № КС 246171/003583/12.05.2014

- фактура № 6469/ 18.08.2014 г. на стойност 1410,12 лв. издадена за 19,90 куб. м. по приемателно - предавателен протокол от дата 13.08.2014 г., превозен билет № КС 246171/003826/13.08.2014 г. и превозен билет № КС

246171/003827/13.08.2014 г.;

По Договор с изх. № 44/14.05.2013 г. са били издадени 2 фактури за продадена дървесина с общо количество 319,86 куб. м. и стойност 4 585,56 лв. както следва:

- фактура № КС5541/17.04.2014 г. на стойност 1842,60 лв. за 22,44 куб. м. по приемателно-предавателен протокол от 15.04.2014 г., извозени с превозен билет №КСЗ 14873/001024/16.04.2014 г и превозен билет №КСЗ 14873/001026/16.04.2014 г.

- фактура № 6328/31.07.2014 г. на стойност 2742,96 лв. за 297,42 куб. м. по приемателно-предавателен протокол, без посочена дата извозени с превозен билет № КС 314873/001068/22.07.2014 г., превозен билет № КС 314873/001069/22.07.2014 г., превозен билет № КС 314873/001072/22.07.2014 г., КС 314873/001072/22.07.2014 г., превозен билет № КС 314873/0010081/23.07.2014 г. и превозен билет № КС 314873/001085/24.07.2014 г.,

По Договор с изх. № 45/14.05.2013 г. са били издадени 4 фактури за продадена дървесина в общо количество 511,55 куб. метра и стойност 49 273,96 лв. както следва:

- фактура с № 5552/22.04.2014 г. на стойност 11 667,64 лв. за 111,95 куб. м. по приемателно-предавателен протокол от 15.04.2014 г., извозени с превозен билет № КС 318473/001021/15.04.2014 г., превозен билет № КС 318473/001022/15.04.2014 г. превозен билет № КС 318473/001023/15.04.2014 г. превозен билет № КС 318473/001025/16.04.2014 г. превозен билет № КС 318473/001027/16.04.2014 г. превозен билет № КС 318473/001028/17.04.2014 г. превозен билет № КС 318473/001029/17.04.2014 г. превозен билет № КС 318473/001030/17.04.2014 г. превозен билет № КС 318473/001032/17.04.2014 г.,

- фактура с № 5587/25.04.2014 г на стойност 4 963,92 лв. за 49,54 куб. м. по приемателно-предавателен протокол от 23.04.2014 г., извозени с превозен билет № КС 314873/001033/23.04.2014 г., превозен билет № КС 314873/001034/23.04.2014 г., ПБ № КС 314873/001035/23.04.2014 г,

- фактура № 6033/16.06.2014 г. на стойност 4 748,94 лв. за 52,64 куб. м. по приемателно-предавателен протокол от 11.06.2014 г., извозени с превозен билет № КС 244871/003594/11.06.2014 г. ПБ № КС 244871/003595/11.06.2014 г. ПБ № КС 244871/003596/11.06.2014 г. превозен

билет № КС 244871/003597/11.06.2014 г. превозен билет № КС 244871/003598/11.06.2014 г.,

- фактура с № 6329/31.07.2014 г. на стойност 27 893,46 лв. за 297,42 куб. м. по приемателно-предавателен протокол без дата, извозени с превозен билет № КС 314873/001070/22.07.2014 г., превозен билет № КС 314873/001071/22.07.2014г., превозен билет № КС 314873/001073/22.07.2014г., превозен билет № КС 314873/001074/22.07.2014 г. превозен билет № КС 314873/001075/22.07.2014 г. превозен билет № КС 314873/001076/22.07.2014 г. превозен билет № КС 314873/001077/23.07.2014 г. превозен билет № КС 314873/001078/23.07.2014 г. превозен билет № КС 314873/001079/23.07.2014 г. превозен билет № КС 314873/001080/23.07.2014 г. превозен билет № КС 314873/001082/23.07.2014 г. превозен билет № КС 314873/001083/23.07.2014 г. превозен билет № КС 314873/001084/23.07.2014 г. превозен билет № КС 314873/001086/24.07.2014 г. превозен билет № КС 314873/001087/24.07.2014 г. превозен билет № КС 314873/001088/24.07.2014 г. превозен билет № КС 314873/001093/24.07.2014 г. превозен билет № КС 314873/001094/24.07.2014 г. превозен билет № КС 314873/001095/24.07.2014 г. превозен билет № КС 314873/001096/24.07.2014 г. превозен билет № КС 314873/001097/24.07.2014 г. превозен билет № КС 314873/001098/24.07.2014 г.

По договор с изх. № 46/14,05.2013 г. са били издадени 6 фактури за продадена дървесина с общо количество 200,33 куб. метра и стойност 21 932,44 лв.,по документи както следва:

- фактура с № 5536/14.04.2014 г. на стойност 6329,10 лв. за 46,65 куб. м. по предавателно-приемателен протокол от 16.04.2014 г., извозени с превозен билет № КС 246182/000821/16.04.2014 г., превозен билет № КС 246182/000822/16.04.2014 г., превозен билет № КС 246182/000823/16.04.2014 г.,

- фактура с № 5561/17.04.2014 г. на стойност 4 986,66 лв. за 40,47 куб. м. по предавателно-приемателен протокол от 22.04.2014 г., извозени с превозен билет № КС 246182/000824/22.04.2014 г., превозен билет № КС 246182/000825/22.04.2014 г., превозен билет № КС 246182/000826/22.04.2014 г., превозен билет № КС 246182/000828/22.04.2014 г., превозен билет № КС 246182/000829/22.04.2014 г.,

- фактура № 5918/04.06.2014 г. на стойност 3528, 24 лв. за 26,63 куб. м. по предавателно-приемателен протокол от 03.06.2014 г., извозени с превозен билет № КС 244893/002974/03.06.2014 г., превозен билет № КС 244893/002975/03.06.2014 г.,

- фактура № 5926/04.06.2014 г. на стойност 3378,78 лв. за 25,78 куб. м. по предавателно-приемателен протокол от 04.06.2014 г., извозени с превозен билет № КС 244893/002980/04.06.2014 г., ПБ № КС 244893/002981/04.06.2014 г.

- фактура № 5941/06.06.2014 г. на стойност 3555,54 лв. за 36,57 куб. м. по предавателно-приемателен протокол от 05.06.2014 г., извозени с превозен билет № КС 244893/002988/05.06.2014 г., ПБ № КС 244893/002989/05.06.2014 г.

- фактура № 6891/21.10.2014 г. на стойност 154,12 лв. за 23,93 куб. м. по предавателно-приемателен протокол от дата 21.10.2014 г., извозени с превозен билет № КС 246182/001129/21.10.2014 г., ПБ № КС 246182/001130/21.10.2014 г., ПБ № КС 246182/001131/21.10.2014 г.

По договор с изх. № 47/14.05.2013 г. са били издадени 6 фактури за продадена дървесина общо количество 235,39 куб. метра и стойност 20530,58 лв. както следва:

- фактура № 5482/10.04.2014 г. на стойност 2284,40 лв. за 59,49 куб. м. по предавателно-приемателен протокол от 09.04.2014 г., извозени с превозен билет № КС 256214/002373/09.04.2014 г., превозен билет № КС 256214/002374/09.04.2014 г., превозен билет № КС 256214/002375/09.04.2014 г., превозен билет № КС 256214/002376/09.04.2014 г., ПБ № КС 256214/002377/09.04.2014 г.,

- фактура № 5491/11.04. 2014 г. на стойност 5323,14 лв. за 58,07 куб. м. по предавателно-приемателен протокол без дата, извозени с превозен билет № КС 256214/002378/10.04.2014 г., превозен билет № КС 256214/002379/10.04.2014 г., превозен билет № КС 256214/002380/10.04.2014 г., превозен билет № КС 256214/002381/10.04.2014 г., ПБ № КС 256214/002384/10.04.2014 г., превозен билет № КС 256214/002385/10.04.2014 г.,

- фактура № 5562/22.04.2014 г. на стойност 1742,76 лв. за 17,21 куб. м. по предавателно-приемателен протокол от 22.04.2014 г. , извозени с

превозен билет № КС 246182/000827/22.04.2014 г., ПБ № КС 246182/000830/22.04.2014 г.

- фактура № 5656/13.05.2014 г. на стойност 4038,06 лв. за 29,59 куб. м. по предавателно-приемателен протокол от 12.05.2014 г., извозени с превозен билет № КС 244893/002898/12.05.2014 г., превозен билет № КС 244893/002900/12.05.2014 г.

- фактура № 6613/11.09.2014 г. на стойност 6538,80 лв. за 55,64 куб. метра по предавателно-приемателен протокол от 10.09.2014 г., извозени с превозен билет № КС 246182/001058/10.09.2014 г., превозен билет № КС 246182/001059/10.09.2014 г., превозен билет № КС 246182/001064/10.09.2014 г., превозен билет № КС 246182/001065/10.09.2014 г., превозен билет № КС 246182/001066/10.09.2014 г.

- фактура с № 6883/20.10.2014 г. на стойност 603,42 лв. за 15,39 куб. м. по предавателно-приемателен протокол от 20.10.2014 г., извозени с превозен билет № КС 244893/003309/20.10.2014 г., превозен билет № КС 244893/003310/20.10.2014 г.

По договор с изх. № 48/14.05.2013 г. са били издадени 4 фактури за продадена дървесина общо количество 163 куб. метра и стойност 15915,60 лв. както следва:

- фактура с № 5655/13.05.2014 г. на стойност 2411,46 лв. за 39,88 куб. м. по предавателно-приемателен протокол от 12.05.2014 г., извозени с превозен билет № КС 244893/002899/12.2014 г., ПБ № КС 244893/002902/12.2014 г., превозен билет Б № КС 244893/002903/12.2014 г.,

- фактура № 6016/13.06.2014 г. на стойност 3780,24 лв. за 35,71 куб. м. по предавателно-приемателен протокол от 12.06.2014 г., извозени с превозен билет № КС 244893/003035/12.06.2014 г., превозен билет № КС 244893/003036/12.06.2014 г., превозен билет № КС 244893/003039/12.06.2014 г.,

- фактура № 6025/16.06.2014 г. на стойност 3968,16 лв. за 35,02 куб. м. по предавателно-приемателен протокол от 13.06.2014 г., извозени с превозен билет № КС 244893/003054/13.06.2014 г., превозен билет № КС 244893/003055/13.06.2014 г., превозен билет № КС 244893/003056/13.06.2014 г.

- фактура с № 6315/28.07.2014 г. на стойност 5755,74 лв. за 52,39 куб. м. по предавателно-приемателен протокол от 25.07.2014 г., извозени с превозен билет № КС 246182/000981/25.07.2014 г., превозен билет № КС 246182/000982/25.07.2014 г., превозен билет № КС 246182/000983/25.07.2014 г., ПБ № КС 246182/000984/25.07.2014 г., превозен билет № КС 246182/000985/25.07.2014 г.

Общата стойност на извозената дървесина възлиза на 122 842,50 лева - 1 561,08 куб. м. и тази сума не е била заплатена предварително, а също и в последствие.

В допълнителна съдебно-икономическа експертиза (л. 222-224, т. 1, нощ № 130/2019 г. на ОС) вещото лице Г. посочило, че в периода, в който ТП ДЛС „*“ са имали взаимоотношения с „*“ ЕООД са били извършвани и други продажби от стопанството без да е имало авансово заплащане и не е имало случаи на неплащане по издадени вече фактури.

Вещото лице изяснило, че в счетоводството на ТП ДЛС „*“, за да издаде фактура за плащане на дървесината, е следвало да се представят следните документи: превозен билет и данни относно договорите, съответно отделите, където са намирани временните складове и от които е товарен дървения материал, автомобилите със съответните регистрационни номера, както и имената на шофьорите извозващи дървесината, експедитора и мястото до където се превозва дървесината. На основание на така попълнени документи в счетоводството са били изготвени 25 фактури в периода 10.04.2014 г. - 21.10.2014 г., в които „*“ ЕООД е бил посочен за купувач на дървен материал.

От тези 25 фактури само 3 са били включени в Дневниците за покупки на купувача, за които купувачът е имал право на данъчен кредит в размер на 1173,66 лв. в месеца, в който са включени фактурите в дневника за покупка. Това са следните счетоводни документи:

1. Фактура № 5482 от 10.04.2014 г., включена в Дневника за покупки за м. юли 2014 г. на стойност 6284,40 лв., с данъчна основа 5237.00 лв., ДДС 1047.40 лв. за 59,40 куб. м. дървен материал;

2. Фактура № 6883 от 20.10.2014 г., включена в Дневника за покупки за м. декември 2014 г. на стойност 603,42 лв., с данъчна основа 502,85 лв., ДДС 100,57 лв. за 15,39 куб. м. дървен материал;

3. Фактура № 6891 от 21.10.2014 г., включена в Дневника за покупки за м. ноември 2014 г. на стойност 154,12 лв., с данъчна основа 128,43 лв., ДДС 25,69 лв. за 23,93 куб. м. дървен материал;

За останалите фактури, които не са били включени в дневниците за покупка купувачът не е начислил ДДС с право на пълен данъчен кредит и не е ползвал ДДС.

Вещото лице е посочило, че общата сума на задължението на „*“ ЕООД, неплатена към ТП ДЛС „*“, е 122 842,50 лв. с ДДС. Като се приспаднат внесените гаранции общо в размер на 30 596,18 лв. задължението на 31.12.2014 г. е възлизало на 92 246,32 лв. с ДДС.

Съгласно допълнителна съдебно-икономическа експертиза (л. 256-259, т. 2, нохд № 130/2019 г. на ОС) при проверка в счетоводството на ТП ДЛС „*“ вещото лице Г. констатирало, че до счетоводството на „*“ ЕООД са били изпращани незабавно имейли с фактури, превозни билети, разрешително за сеч и др. Изпращани са и извлечения от с/ка 411 „Клиенти“, където се виждат задълженията на дружеството към стопанството.

В РС Велинград в служба при ДСИ през 2016 г. са били образувани изпълнителни дела - ИД № 80/2016 г. и ИД № 81/2016 г. при ДС *.

През 2017 г. при ДСИ при РС Велинград са били образувани ИД № 506/2017 г. (съгласно справката на л. 446, т. 3, нохд № 130/2019 г. на ОС) за вземане в размер на 4 585.56 лв. ведно със законната лихва считано от 15.12.2014 г. в полза на ТП ДЛС „*“ против „*“ ЕООД и ИД № 507/2017 г. (справка л. 446, т. 3, нохд № 130/2019 г. на ОС) за вземане в размер на 940 лв.

По ТД № 49/2015 г. на ОС Пазарджик ТП ДЛС „*“ към * – * е било осъдено да заплати на „*“ ЕООД 5800 лв. разноски по делото. Издаден бил и изпълнителен лист (л. 458, т. 3, нохд № 130/2019 г. на ОС). Изготвен бил и протокол за прихващане на сума и вместо стопанството да плати, сумата е използвана за покриване на част от задълженията на „*“ ЕООД към ТП ДЛС „*“ по изп. д. № 81/2016 г.

По другите изпълнителни дела няма движение и не са постъпили суми.

В съответствие с всички данни по делото първият съд е достигнал до извод, че причинената значителна щета от продажбата на 1561,08 куб. м

дървен материал възлиза на 122 842,50 лева. Тя е в резултат на действията на подс. М., който като директор на ТП ДЛС „*“, не е положил достатъчно грижи за стопанисване и запазване на повереното му имущество и за възложената му работа - не предприел мерки за прекратяване на шестте броя договори за покупко-продажба на прогнозни количества дървесина от временен склад, сключени с фирма „*“ ЕООД и е разрешавал предаването и експедирането на дървесина без да е била заплатена по посочените инкриминирани шест броя договори за покупко-продажба с № 3, 44, 45, 46, 47, 48 (всички сключени през 2013 г. между ТП ДЛС „*“ и „*“ ЕООД). Проведеното пред настоящата инстанция допълнително съдебно следствие не дава основание да ревизия на изводите на първия съд.

Видно от заключението на назначената в хода на въззивното съдебно следствие съдебно-лесотехническа и съдебно-икономическа експертиза, назначена основно във връзка с въпроси, формулирани от защитата, качеството на дървесината, оставена на временен склад в гората, не би се променило в следствие на метеорологични и биотични фактори. След шест месеца (към 31.09.2014 г.) качеството на подобна дървесина не би се променило въпреки наличието на оцветяване. Една година по-късно дървесината би запазила състоянието си от края на шестмесечието. След две години качеството на дървесината би било следното: едрата строителна дървесина от 1 и 2 клас, средната строителна от 3 клас и средната строителна дървесина – обли греди следва да се преокачествят в категория дърва – объл материал за занаятчийска преработка (ОЗМ). Средната строителна технологична дървесина, дребната строителна дървесина – ритловици, дребната строителна технологична дървесина следва да се преокачествят в категория дърва за огрев. Дърва объл занаятчийски материал (ОЗМ) следва да се преокачествят в категория дърва за огрев. Дървата за огрев остават без промяна като качество след 2 години. Във връзка с особеностите за съхранение на дървесина вещите лица са посочили, че дървесината следва да бъде с влажност под 15 процента или над 45 процента, температурата на склада да е под 16 градуса и да се ограничи присъствието на кислород в микропорите ѝ. Подобни естествени условия за запазване на трупите има само през зимните и ранните студени месеци на пролетта. Дървеният материал следва да се нарежда в неплътна фигура, разположена така, че да се осигури необходимата циркулация на въздуха, както във вътрешността на

фигурите, така и около тях. „Временният склад“ представлява терен, утвърден с технологичния план за сеч и извод, подходящ за складиране на добитата от сечището дървесина преди транспортирането ѝ. Местоположението на временния склад се определя така, че да не е в границите на населените места и да не съвпада с друг временен склад. Извозните пътища да не преминават през населено място, като извозът на дървесина не се извършва по пътища от републиканската пътна мрежа, определени в Закона за пътищата. Временният горски склад не трябва да бъде повече от 1000 метра от границата на насаждението. Необходимо е временните складове да се съобразяват и с природните особености на местността, в която се извършва дърводобив и до тях да има подходящи камионни пътища за движение на тежкотоварни автомобили, превозващи дървесината. Няма ограничение за големината на временните складове и за количествата на складираната дървесина. Периодът от време за съхранение на дървесината на временен горски склад зависи от множество фактори и с е индивидуално за всеки обект за дърводобив. Дървесината може да остане на временен склад повече от един месец. Дървесината, добита от 01.04. до 30.09., каквато е и процесната дървесина, следва да бъде обелена при престояването ѝ повече от месец на временен склад. Други мероприятия не следва да бъдат провеждани. В принципен план дървесината се съхранява в складове на дървопреработвателните предприятия, при подходящи условия в зависимост от дейността на предприятието. Във връзка със спецификацията за размери и качество на асортименти дървесина, които се добиват и продават от * гр. * и териториалните му поделения, валидна към 2014 г. – 2016 г., в икономическата секция на комплексната експертиза е била изчислена цената на дървесината от 1, 2 и 3 клас при евентуалното ѝ преокачествяване в категория дърва–ОЗМ (объл занаятчийски материал), а дървесината от категория ОЗМ – при евентуалното ѝ преокачествяване и преминаване в дърва за огрев след две годишен престой в гората, като са били предложени три варианта при посочени вариации на икономическата методика за изчисленията. При съответните варианти експертизата е достигнала до следните различни възможности за преоценка на процесната дървесина след две години, като 1561,80 куб. м. от нея би могла да възлиза на стойност 91 824,75 лева, 80 709,45 лева или 99 203,65 лева. За изчисленията е било съобразено и обстоятелството, че в принципен план, след един месец и след два месеца,

качеството на дървесината не би се променило в следствие на метеорологични и биотични фактори. След шест месеца (към 31.09.2014 г.) качеството на дървесината не би се променило, въпреки наличието на оцветяване. Една година по-късно дървесината би запазила състоянието си от края на шестмесечието. Настоящият съд кредитира заключението на комплексната лесотехническа и икономическа експертиза на вещите лица – инж. С. Б. и А. Д., като компетентно изготвено, с необходимите познания в съответната област на науката, задълбочено и изчерпателно по всички поставени въпроси, а също така и убедително защитено в съдебно заседание пред въззивния съд.

Видно от заключението на назначената в хода на въззивното съдебно следствие съдебно-лесотехническа експертиза на вещите лица инж. С. Б. и инж. В. В., която настоящият съд изцяло възприема, по изтъкнатите вече причини, като обективно и компетентно изготвено от лица със съответния професионален ценз, съдържащо плътен анализ по всеки един от поставените въпроси. В преобладаващата си част експертизата е дала отговори на допълнителни въпроси, зададени от защитата, включително и такива формулирани във връзка с депозираните обяснения от подсъдимия пред въззивния съд в съдебното заседание, следващо приемането на комплексната лесотехническа и икономическа експертиза. В съдебната лесотехническа експертиза е било посочено, че в насажденията с иглоистна растителност се срещат най-често насекомни вредители – върхов корояд – *Ips acuminatus*, голям горски градинар – *Tomicus piniperda*. В насаждения с преобладаващ видов състав от смърч се среща типограф – *Ips typographus*. В насаждения от черен бор се разпространява щестозъб корояд – *Ips sexdentatus*. Гъбните болести, които се разпространяват в иглолистните насаждения в района на ДЛС “Чепино” най-често са: съхнене на леторасли и клонки на бора, което се причинява от несъвършените видове гъби *Sphaerosis sapinea*, *Diplodia pinea*. Заболяването засега леторасли, клони кора, фиданки и шишарки по голям брой гостоприемници от род Борови – *Pinus*. Най-чувствителен и податлив на патогените е черният бор. Гниене на стъблова дървесина от окрайчена гъба – *Fomitopsis pinicola*. Причинява гниене на дървесината на почти всички иглолистни дървесни видове, но се развива повече сапрофитно, като засяга вече мъртви дървета или с такива със силно отслабени функции. Кафяво стъблено гниене на борови и смърчови дървета, причинено от базидиевите

гъби *Phellinus pini* и *Trametas abietis*. Заразяването на живите дървета става през механични рани по кората на стъблото и клоните.

Високите температури и ниската въздушна влажност благоприятстват развитието на насекомните вредители, а наличието на висока влажност възпрепятства развитието на насекомните вредители. Високите температури и високата въздушна влажност повлияват благоприятно развитието на гъбните заболявания.

В случая видно от приложената метеорологична справка въздушната влажност през всички месеци е висока, което силно ограничава и дори спира развитието на насекомните вредители в това число и короядите.

При гъбните патогени, влиянието на метеорологичните условия е точно обратното на влиянието върху насекомните вредители. Високите температури и високата въздушна влажност повлияват благоприятно развитието на гъбни заболявания.

В светлината на конкретната метеорологична справка, приложена по делото, може да се обобщи, че поради високите стойности на въздушна влажност, развитието на короядите в района следва да е забавено и дори да е спряло. От представената метеорологична справка следва, че от 01.06.2014 г. до 30.09.2014 г., когато средната температура е над 15 градуса, има условия за развитие на гъбни заболявания, но от друга страна липсата на масови нападения от насекомни вредители, въпреки подходящите метеорологични условия за развитие на гъби, силно ограничава разпространението на гъбните болести (в горния смисъл т. 1 от експертизата).

Насекомните вредители най-често развиват по две поколения годишно, но при изключително подходящи условия – може до три (т. 2 от заключението).

Най-често насекомите засягат площ до 1 декар, но при каламитетно (масово) нападение може да бъде засегната значително по-голяма площ (т. 3 от заключението).

Насекомните вредители формират майчини и ларвни ходове в ликото на отсечената дървесина, което се намира между кората и дървесината. Тези ходове не засягат вътрешността на дървесината и не нарушават механичните ѝ свойства. Първоначално появяващите се плесенни гъби по повърхността на материалите причиняват петна с различен цвят, но не нарушават здравината и

механичните свойства на дървесината. С времето се появяват и дървооцветяващи гъби, които причиняват определено оцветяване на дървесината, но това не намалява механичните ѝ свойства. В последствие, при престой на дървесината на временните складове две или повече години и при подходящи метеорологични условия могат да се появят дърворазрушителни гъби. Тези гъбни патогени водят до значително понижаване на качествата и здравината на дървесината (т. 4 от заключението).

Плесените и дървооцветяващите гъби не засягат здравината и физическите свойства на дървесината. Тези патогени заразяват някои дървета още преди отсичането им през механични повреди или пренесени от стъблени насекомни вредители. В такива случаи и при изключително подходящи метеорологични условия, плесените и дървооцветяващите гъби биха се развили за няколко месеца след отрязването на дървесината. В нормални условия и при добив на здрава дървесина, която не е нападната предварително, развитието на плесенните и дървооцветяващите гъби би отнело поне година и повече. След две и повече години, при подходящи метеорологични условия, евентуално върху добитата здрава дървесина, биха се появили дърворазрушаващи гъби, които засягат здравината на дървесината и променят нейните качества (т. 5 от експертизата).

При наличието на благоприятни условия за развитие на насекомните вредители, както и наличието на насаждения с отслабнали функции или такива с повреди от абиотични фактори в близост, насекомите биха се пренесли в тях, като причиняват короядни петна, т. е. изсъхване на дървостоя. При каламитетно развитие на насекомните вредители, което се установява предварително от лесопатологичните обследвания, след унищожаване на отслабналите насаждения, могат да бъдат нападнати и здрави насаждения в близост, поради липсата на храна за насекомите при тези масови развития. Гъбните болести се разпространяват чрез разнасяне на спорите от насекомите или чрез абиотичните фактори и се заселват в съседни отслабени и загиващи дървета. При наличие на механични наранявания върху здравите дървета, те също могат да бъдат заразени от гъбни патогени. Гъбните болести в зависимост от вида на патогена причиняват оцветяване и гниене на дървесината (т. 6 от заключението).

В лесовъдската практика не е известен претендирания от защитата

факт, временните горски складове, които са в гората, да са нанесли вреди на околната среда (т. 7 от заключението).

Научните причини за задължението, уредено в чл. 43, ал. 2, т. 9 от Наредба № 12 от 16.11.2011 г. за защита на горските територии от болести, вредители и други повреди, а именно добитата иглолистна дървесина да се обелва в периода 01.04. – 30.09. или да се извозва от гората се основават на необходимостта да се осигури предпазване, ограничаване и предотвратяване на появата и развитието на болести, вредители и други повреди (т. 8 от експертизата).

Мерки и превенция. Формиране на здрави и жизнени насаждения и поддържане добър санитарен ред в гората, чрез извеждане на необходимите лесовъдски мероприятия (сечи). Наблюдение, отчитане и прогнозиране на развитието на болести и вредители от служителите с лесовъдство образование в съответните институции. Залагане на феромонов уловки за провеждане на мониторинг на нападения от насекомни вредители. Марки за борба. Провеждане на своевременни санитарни и принудителни сечи в засегнати насаждения от биологични и абиотични фактори. При каламитетни (силни) нападения се залагат ловни дървета за борба с короядите, обелване на кората им по време на какавидното развитие и третиране с инсектициди (т. 9 от заключението).

През 2014 г. не са били издавани предписания за лесозащитни мероприятия на територията на ДЛС “*”, тъй като при лесопатологичното обследване на нападение от вредители, болести и други повреди през 2013 г. за района на ДЛС “*” не са били констатирани повреди (т. 10 от експертизата).

В електронната информационна система на Изпълнителната агенция по горите няма данни за наличие на широкомащабно развитие и вредители в района на ДЛС „*” през 2014 г. (т. 11 от заключението).

През 2014 г. няма регистрирани сигнални листове относно откриването на болести и вредители, касаещо района на ДЛС „*” (т. 13 от експертизата).

Посочената фактическа обстановка първият съд е приел за установена въз основа на обясненията на подс. М., показанията на разпитаните по делото свидетели А., Ф., Б., Ч., Г., А., Т., Б. и др., включително и в посочения вече в

изложението смисъл, както и на приложените по делото писмени доказателства, съдебно икономическата и допълнителната такава експертиза изготвени от вещото лице Г..

Окръжният съд е преценил внимателно обясненията на М., показанията на разпитаните свидетели, както и писмените доказателства, като ги е анализирал поотделно и в тяхната съвкупност. Задълбочено е преценил и експертизите по делото. Настоящият съдебен състав намира, че правилно са били възприети от първия съд всички експертизи по делото, като са били кредитирани и устните разяснения на вещите лица пред този съд. Заключениета са компетентни, обосновани и пълни, поради което правилно са били възприети от първия съд, като са били кредитирани и устните разяснения на вещите лица пред тази инстанция. Заключениета са били изготвени от експерти с необходимата компетентност в съответната област, били са подробно мотивирани от вещите лица, като последните са се позовавали на изследвания в научната област, свързана с предмета на експертизите, като експертизите са убедителни и намират опора в доказателствения материал по делото.

Въззивната инстанция се солидаризира с направения от първостепенния съд задълбочен анализ, поради което и не се налага да бъде преповтарян отново. Посоченото от първия съд, че събраните по делото доказателства са едноточни, кореспондират помежду си и установяват по несъмнен начин фактите, приети от първия съд, които не различават от тези, инкриминирани със самия обвинителен акт, намират пълна опора в събраните по делото материали. Доказателствените материали са били приобщени по надлежния ред от първия съд и основателно са били кредитирани. Този съд е прочел и приобщил по реда на чл. 283 НПК доказателствата от досъдебното и съдебното производство, а именно инкриминираните договори, позволятелно за сеч, приемо-предавателни протоколи, превозни билети, уведомителни бюлетини за превозен дървен материал, фактури (т. 2, нохд № 130/2019 г. на ОС), писма, мейли, преписи от решения, банкови извлечения за внесени гаранции, протоколи от заседания на стопанския съвет на * * (л. 434-445, т. 3, нохд № 130/2019 г. на ОС), справки за финансови резултати, ревизионни актове, кореспонденция между ТП ДЛС „*“ и „*“ ЕООД (л. 511-513, т. 3, нохд № 130/2019 г. на ОС), писма от СИС при РС Велинград (л. 590 - 591, т. 3 нохд № 130/2019 г. на ОС и от ЧСИ - л. 589, т. 3 нохд № 130/2019 г. на ОС и др.

По този начин съдът надлежно е приобшил събраните в хода досъдебното и съдебно производство доказателствени източници. Ползвал е експертните познания на вещите лица по изслушаните експертизи.

Коректно първият съд е съобразил двойнствената природа на обясненията на подсъдимия – едновременно доказателствено средство съгласно и средство за защита. За това, достоверността им е била оценена на общо основание поотделно и в съвкупност с данните от другите доказателства и доказателствени средства. В обясненията си пред първия съд подс. А. М. (л. 519 гърба - л. 523, т. 3, нохд № 130/2019 г. на ОС) не е оспорил, че като директор носи цялата отговорност. Посочил, че през годините е имало случаи да се вдигне материал, без да се заплати, но винаги са работили с коректни партньори и в крайна сметка се е стигало до изчистване на сметките. Надявал се натрупаните задължения на „*“ ЕООД от април и май 2014 г. да се изчистят. Твърдял, че бил принуден да разрешава да се вдига дървен материал от временните складове без да е платен, тъй като Наредбата за защита на горските територии от насекоми, вредители, патогени, природни явления и природни бедствия го е задължавала престоя в иглолистни насаждения на отсечен дървен материал да бъде до 30 дни, в противен случай следвало да се изнесе извън рамките на горските територии, за да не се създадат предпоставки за заболявания, които ще похабят дървесината. Отделно посочил, че пътищата до временните складове били много лоши и съчетано с лоши атмосферни влияния можело да доведе до похабяване на материал. Конкретно за 2014 г., обаче, не е имало случаи за похабяване на материал, нито пък материала да е бил нападнат от вредители. Обяснил също, че ако е прекратил договора с „*“ ЕООД щетите за стопанството щели да бъдат по-големи. През м. юли 2014 г. от „*“ превели сума между 45 000 - 50 000 лв., с които били изчистени стари задължения от предходната година и това го е подвело, че фирмата ще бъде коректна и за останалите си задължения по инкриминираните договори. Едва в хода на процеса бил разбрал за взаимоотношенията между „*“ ЕООД и „*“ ЕООД. Проблемът с предаването на материали без да са заплатени (т. нар. отложено плащане) бил поставян от всички директори на горски и ловни стопанства на общо събрание на директорите и на стопански съвети в * през 2014 г., но до решение на същия не се е стигнало.

С основание първият съд е приел, че в голяма степен обясненията на

подс. М. са добросъвестни и коректни и следва да се кредитират. Но с основание не е дал вяра на обясненията на подсъдимия, че разбрал едва в хода на процеса, че всъщност зад „*“ ЕООД като купувач стои фирма „*“ ЕООД. От една страна за заявното самият той е непоследователен. От друга заявеното е изолирано от останалите доказателства по делото в противната насока. От показанията на служители в стопанството, вкл. лесничей и счетоводители първият съд е установил, че всички те са били наясно, че „*“ ЕООД заплаща закупения от „*“ ЕООД дървен материал - „*“ ЕООД е фирмата извозвала със собствени камиони и работници добития дървен материал от временните складове в присъствието на Е. А., мястото до което е извозван дървения материал, копия от издадените приемо-предавателни протоколи, превозни билети и фактури са изпращани от счетоводството на ТП ДЛС „*“ в счетоводството и на „*“ ЕООД. Отделно подс. М. е имал няколко срещи с Е. А. и А. Б. с оглед изясняване на въпроса кога ще бъдат изчистени всички задължения на „*“ ЕООД към стопанството, с което твърдението му, че нямал знание за горните обстоятелства, остава съвсем декларативно.

Във връзка с наведения и пред настоящата инстанция довод за наличието на „указания“ от * за извозване на материалите на отложено плащане, няма какво да се добави към казаното от първата инстанция във връзка със същото възражение. Правилно първият съд е отбелязал, че в деловодството на ТП МЛС „*“ не е получаван протокол, от който да се вижда взето решение да се премине към забавено плащане, с цел да се избегне увреждане на дървесината във временните складове. Не са били открити и никакви данни подобен въпрос е бил включван на стопанските съвети при * гр. *, нито има данни да е бил обсъждан на Общо събрание.

Първият съд също така установил, че ръководството на * гр.* е за знаело проблема със забавеното плащане на дървен материал от фирмите, но не го е толерирало, напротив, посочвано било на директорите на териториални поделения, че ще носят персонална отговорност за причинени щети. В ТП ДЛС „*“ не е получаван протокол, от който да се вижда, че е взето решение от стопанския съвет при * * да се премине на забавено плащане с цел да се избегне увреждане на дървесината във временните складове (в този смисъл т. 3 от заключението на допълнителната съдебно

икономическа експертиза - стр. 259, т. 2 нощд № 130/2019 г. на ОС), както и цитираното от първия съд съдържание на протокол от проведения на 12.11.2013 г. Стопански съвет № 4.

Свидетелските показания са били подробно анализирани, като правилно първият съд е приел, че са обективни, непротиворечиви, информативни за обстоятелствата, за които се отнасят, като намират опора в материалите по делото. Със свидетелски показания са били установени факти, които свидетелите са възприели и които допринасят за разкриването на обективната истина. По делото са били разпитани множество свидетели, чиито показания са спомогнали за изясняването на фактическата обстановка. В посочения вече по-горе смисъл, изложеното от първата инстанция се споделя напълно, поради което няма да бъде преповтаряно.

Първият съд не е подминал известните вариации в заявеното от някои свидетели. Така например Е. А., който не оспорва наличието на устните договорки с А. Б. за изкупуване на добития дървен материал, оспорил претенцията на Б. за внесени общо над 100 000 лв. за гаранции за договорите, както и за първоначалните вноски, като твърдял, че били преведени около 40 000 лв. до 70 000 лева. Според Е. А. предавателно-приемателните протоколи в ДЛС „*“ са били издавани не преди да се натовари дървесината, а след извозването ѝ. Той е подписвал тези протоколи, когато е получавал фактурите от ДГС. А. твърди, че дървесината, която останала неплатена, не е била вдигана от неговата фирма, че дори не знаел че е вдигната тази дървесина. Окръжният съд е имал основание да не кредитира показанията му в тази част, тъй като тези негови твърдения се оборват по категоричен начин от показанията на всички свидетели - лесничей от ТП ДЛС „*“, свидетелите С. Е., Л. А., а също така и от показанията на Б. и А., които синхронизират помежду си за посочените обстоятелства. Последните двама са били категорични, че нямало как да знаят къде е имало сеч и дървен материал за извозване, ако А. не ги е уведомил и не е присъствал на товаренето. Б. заявил: *„Той почти през ден беше и при мен и в *, правеше организация “. „Той твърдеше, че ще ни донесе фактурите, като твърдеше това ежеседмично и знаеше, че вдигаме материал, без да е платен от него на *“.*

А. от своя страна посочил: *„*“ предоставяше дървен материал на „*“. Ролята на „“, след като има материал-добит на складове, Е. А. звъни*

на мен по телефона и ми казва: „За утре ми трябва 5 камиона, за да вдигнем материал и склад № ..еди кой си.“ „Аз правя организацията, намирам 5 камиона. Имало е случаи и когато Е. участва с негов транспорт и той присъства на заявката. Отиваме на заявката, товарим материала и го доставяме на склада на „*“. Аз документи не съм подписвал. „*“ си поддържа връзката със стопанството ...Не е имало случай да се извози дървен материал без знанието на А. и без знанието на *...“. Без негово знание и той да посочи къде е дървения материал, аз не мога да знам откъде да отидем да вдигнем. “.

А. от своя страна заявил: „В много случаи съм присъствал когато те са товарили, Е. А. е присъствал винаги, абсолютно винаги на всяко товарене. Той като води коли от *, от *, от * и единият иска първи, втори клас трупи, другият иска занаятчийски материали и той ги е добил и знае къде са, и после той ходи да си взема парите от тях... Е. А. умишлено забавяше за да може леко да добие недобър външен вид дървесината, а вътре си е хубав материала, за да можем да го минем в по-ниска категория, то от там и по ниска цена.. “

В тази насока са били и показанията на В. Г. и С. Г., които в показанията си установяват, че когато А. не е присъствал при товаренето и извозването на дървен материал, то той задължително е ходил в стопанството и е знаел, че материалът се извозва.

С. в показанията си посочила „...начинът, по който осъществявахме контакти с фирмите беше по телефона, по имейла и когато те идваха на място в стопанството за да получат в оригинал фактурите и да оформим фактурите. Имало е случай да откажат да получат фактурите, и Е. А. и М. Д. към онзи момент са отказвали да подпишат фактурите, лично аз съм им казвала и съм ги уведомявала, че имат фактури и неподписани документи, на което те заявяват, че ще ги вземат, но не са идвали да ги получат. Те имаха молба, тъй като беше трудно да се събират всички превозни билети да сканирам превозните билети от извозената дървесина за съответния ден и заедно с фактурата да им я изпратя на имейла...Свид. Н. Т. изискваше от мен да ѝ изпращам на имейл информация относно извозения материал от „*“.

В показанията си С. заявила, че след като фирмата „*“ извози

дървесината М. Д. (Ф.) на имейла ѝ изпращала фактурите и съответно от фирмата са правили превод към „*“. Твърди, че през април 2014 г. е получила по имейла 7 фактури от Д. на стойност 53 000 лв., но последната не ѝ е предала оригиналните фактури, въпреки това те са били осчетоводени и парите преведени на „*“. Материалът е бил извозен, но липсвали оригиналните фактури, което наложило да се направи справка в НАП. Заедно с Б. установили, че фактурите издадени от „*“ като продажба не са въведени в Дневниците за продажба, при което не е бил признат техен данъчен кредит.

Не се спори от свид. Б., че е получил инкриминирания материал от ТП ДЛС „*“, добит от фирмата на Е. А., че е имал готовност да го плати, но поради отказа на „*“ да издаде фактури това няма как да стане. Според него повод да се влошат отношенията му с Е. А. е, че последният е искал големи суми за комисионни за това, че му продава дървен материал и че двамата не са се разбрали за сумата. Твърди също, че е бил готов дори да закупи „*“ ЕООД и да изчисти задълженията към ТП ДЛС „*“, но поради отказа на А., дължимите суми за материала останали неплатени.

Коректно първият съд е посочил, че е без значение какви са били на практика отношения между „*“ ЕООД и „*“ ЕООД и защо са се развалили същите. Техните отношения не следва да рефлектира върху *. Договорите са сключени между ТП ДЛС „*“ и „*“ ЕООД и от тази фирма трябва да се очаква да постъпват суми за транспортираната дървесина.

Цитираните по-горе свидетелски показания са обективни, информативни, последователни и устойчиви и хармонизират помежду си и с приобщените по делото писмени материали и заключенията на съдебно-икономическите експертизи, назначени на досъдебното производство, поради което не е съществувала пречка първият съд да не им се довери.

В показанията си пред инстанцията, Ч. във връзка с установената ведомствена практика посочил, че не би следвало да се дава материал на фирма, която има задължения към стопанството повече от един месец. Разплащането трябвало да дойде най-късно в същия месец когато е вдигнат материала. Той лично като директор също е допускал да се товари материал без да е бил заплатен, но е ставало въпрос за единични случаи на трудно достъпни складове и когато метеорологичните условия не са позволявали в друго време да се извозва, като материалът обаче е бил заплащан

непосредствено след извозването му. Бил е категоричен „...че всички временни складове на които имаше добит материал бяха достъпни за извозване, нямаше такива продължителни периоди от време, които да не позволяват да се стигне до складовете и да се извози материала....“. В показанията си свид. Г. П.-К. заявил, че като директор на ДЛС „*“ в периода 2013-2014 г. е присъствал на всички съвети проведени в * * и много се е дискутирало по въпроса дали директорите на стопанства могат да работят с отложено плащане с контрагентите си. Твърди, че на Стопанския съвет на * било взето решение да се извозва дървесина без да се заплаща веднага, а в рамките на един месец да се заплаща с отложено плащане, но това решение, не намерило своето съответно отражение в протокола. Същият се намира приложен по делото, като действително от неговото съдържание не може да се открие „указание“ за отложени плащания, за каквито претендира подсъдимият и пред въззивната инстанция. Съгласно писмо от * (л. 383-394, т. 2, нохд № 130/2019 г. на ОС) през 2014 г. са проведени две заседания на стопанския съвет на *, съответно съставени са и два протокола № 1/05-06.02.2014 г. и № 2/15-16.05.2014 г. Протоколите са приложени към писмото и от тях е видно, че не е вземано решение за продажба на дървесина с отложено заплащане, напротив, на стр. 4 от протокол № 1 е напомнено на директорите на стопанствата, че отговорността за вземанията е лична (на ръководителя) и ако не се вземат мерки ще се търси персонална отговорност от съответния стопански ръководител за нанесени щети.

Във връзка с релевирането на същите доводи се налага да бъдат цитирани и показанията пред окръжния съд и на А. А. - И., която през 2014 г. е била директор на * *. В хода на съдебното следствие пред първата инстанция, тя заявила че по принцип е имало случаи, когато дървесината е продадена и се заплаща по-късно, макар че по закон трябва да се транспортира само дървесина, която е платена. Но става въпрос за компромис, който се поема от директора на конкретно *. Имало е разговори почти всеки един от директорските съвети, но нормативната уредба не е позволявала да се вземе подобно решение за отложено плащане и такова няма как да бъде обективизирано.

В показанията си свид. С. К. изяснил, че „...има начин ако дървесината не е вдигната по ценоразпис от временните складове от фирмата, спечелила търга и не е вдигната дървесината, тя може да бъде

продадена по утвърден ценоразпис, без да се похаби... “.

От доказателствата по делото се изяснява, че всички неплатени фактури, 25 на брой по инкриминираните договори са по времето, когато подс. А. М. е бил директор. Инцидентно са били получавани и при други директори подобни ситуации, в които фирми са получавали материал без да са платили авансови вноски, но в кратки срокове, до няколко дни са се издължавали (в този смисъл показанията на свид. Ч. пред ОС).

От свидетелските показания се изяснява още по безспорен начин, че Директорът на стопанството - подс. М. е бил уведомен, че от временните складове са вдига дървен материал, който не е заплатен, но въпреки това е разрешавал, разчитайки, че „*“ ЕООД е финансово стабилна фирма и ще бъдат заплатени всички суми по незаплатените фактури, както и че до края на август 2014 г. ще бъде извършено плащането.

Всъщност обясненията на подсъдимия М. и пред настоящата инстанция в общ план акцентират върху същите позиции, които бяха обсъдени вече и по-горе във връзка със заявеното и пред окръжния съд, като за тях следва да се процедира по същия начин като за претенциите, че действал по „указания“ на *, следва да се приемат за защитна теза, опровергана от събраните материали. Нова позиция, която се развива в депозираните от страна на подс. М. обяснения пред апелативния съд, са твърденията на последния, че всъщност е действал при условията на оправдан стопански риск, тъй като евентуалното прекратяване на договорите и неизвозването на дървесината от временните горски складове можело да се отрази на качеството на самата дървесина, което неминуемо щяло да се влоши, при положение, че започнат мъчителни и продължителни във времето съдебни процедури. Още повече, че спазването на изискването да не се разрешава извозването на неплатена дървесина щяло да рефлектира негативно и върху неотсечените дървета, които можело да се заразят и загинат. Тъй като се касае за твърдения, които имат строго професионален характер и преценката им изисква специални знания, в хода на въззивното производство бяха назначени подробно описаните вече по-горе комплексна експертиза и съдебно-лесотехническа експертизи. Същите не дават никакво научно основание да се приеме тезата на подсъдимия, че евентуалното престояване на дървесината в гората би се отразило пагубно върху качеството

на самия материал или околните дървета съобразно конкретиката на подробно обсъдените от вещите лица-лесотехници инж. Б. и инж. В. фактори и позиции. Още по-малко в дългогодишната практика на вещите лица е имало подобни на описаните от подсъдимия ситуации, а и няма обективни данни, по съответния ред, да са били регистрирани проблеми с горските масиви в процесните стопанства, нито пък да има рапорти за дългосрочни и непреодолими конкретни проблеми с достъпа до горските складове в инкриминирания период. В тази връзка заявеното от подсъдимия в обясненията му пред въззивния съд е напълно декларативно и не намира опора в научните достижения и липсата на данни за каквито и да е проблеми с насажденията в процесните терени.

За изясняване на обстоятелства по делото, за които са необходими специални знания из областта на науката и техниката в досъдебното и съдебно производство, са били назначени 3 бр. съдебно икономически експертизи, от които две допълнителни. Вещото лице С. Г. - при устното ѝ изслушване пред първия съд, е отговорила компетентно на всички поставени въпроси, които са били подробно обсъдени при изясняване на фактическата обстановка по делото от страна на първия съд.

При анализа на цялостният доказателствен материал първият съд е приел, че той в голямата си част е непротиворечив и взаимно допълващ се, както и че обосновава изцяло установените по безспорен начин в процеса факти и обстоятелства по обвинението, с оглед на което е бил изцяло кредитиран при посочените изключения.

Въз основа на

Въз основа на така приетата фактическа обстановка правилно и законосъобразно първият съд е приел, че подс. А. М. е осъществил от обективна и субективна страна признаците на престъпния състав на чл.219, ал.1 НК във вр.чл. 26, ал. 1 НК, като че в периода 09.04.2014 г. - 21.10.2014 г. в гр. *, обл. *, при условията на продължавано престъпление, в качеството си на длъжностно лице - Директор на ТП ДЛС „*“ гр. *, не е положил достатъчно грижи за стопанисване и запазване на повереното му имущество и за

възложената му работа - не предприел мерки за прекратяване на шест броя договори за покупко-продажба на прогнозни количества дървесина от временен склад, сключени с фирма „*“ ЕООД, като в нарушение на чл.48 ал. 1 и ал. 2 от НУРВИДГТ, чл. 87, б. „р“ ал. 12 от ППЗГ (отм.); чл. 12 т. 1, т. 2 и т. 5 от Договор за управление № 60/26.08.2013 г.; чл. 3 от Договор за покупко-продажба № 5/01.01.2013 г.; чл. 6, чл. 8 и чл. 12 ал. 3 от Договори за покупко-продажба с номера 44, 45, 46, 47, 48, всички от 14.05.2013 г.; чл. 48 ал. 1 и ал. 2 от Наредба за условията и реда за възлагане изпълнението на дейности в горските територии - държавна и общинска собственост и за ползването на дървесина и на дървесни горски продукти, приета с ПМС № 316/24.11.2011 г. на МС и чл. 87, б. „о“ т. 1 от ППЗГ (отм.), е разрешавал предаването и експедирането на дървесина без да е била заплатена по споменатите в обстоятелствената част на обвинителния акт шест броя договори за покупко-продажба с № 3, 44, 45, 46, 47, 48 (всички от 2013 г.) между ТП ДЛС „*“ и „*“ ЕООД с подробно описаните документи - приемателно-предавателни протоколи и фактури, в общо количество 1561,08 куб. м, и от това е последвала значителна щета в размер на 122 842,50 лв. на повереното му за управление ТП ДЛС „*“ гр. *.

С основание първият съд е признал подс. М. за невинен в осъществяване на деяние по чл. 219, ал. 3 във вр. с ал. 1 НК и чл. 26, ал. 1 НК и го е оправдал по това обвинение.

Съображенията на първия съд се споделят изцяло, поради което няма да бъдат преповтаряни дословно, при все защитата да оспорва наличието на обективните и субективните признаци на деянието, за което е бил признат за виновен М. и пред настоящата инстанция.

В случая коректно първият съд е отбелязал, че субект на общата безстопанственост по чл. 219, ал. 1 НК е длъжностно лице, на което е възложено да изпълнява дейност по ръководене, управление, стопанисване или запазване на имущество, принадлежащо на стопанския субект, възложил функцията, и поверено на дееца в служебното му качество, като обхватът на възложената функция и значението □ за дейността на търговеца има значение за индивидуализацията на отговорността, тъй като определя дължимата от субекта грижа, съответно рисковете за търговеца при неполагането □. Съгласно постоянната съдебна практика действително субектът на общата

безстопанственост може да бъде само длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б. „б“ НК. По делото не се спори, че подс. М. притежава качеството на длъжностно лице по смисъла на чл. 93, ал. 1, б. „б“ от НК, тъй като е заемал длъжността директор на ТПДЛС „*“ и възложените му функции с Договор за управление № 60/26.08.2013 г. да ръководи и представлява ДЛС „*“, териториално поделени (ТП) на * гр. *. Съгласно клаузите на чл. 12 т. 1 и т. 5 от Договора за управление инж. А. М. е имал задълженията да организира, ръководи и контролира цялостната дейност на ТП ДЛС „*“, както и правото да сключва договори, свързани с дейността на поделението в рамките, предоставени му от закона и от директора на държавното предприятие. През времето докато М. е бил директор на ТП ДЛС „*“ е действал новият Закон за горите, обн. ДВ бр. 19/08.03.2011 г., който е в сила от 09.04.2011 г. Съгласно § 38 ал. 1 от ПЗР Закон за горите, издадените въз основа на отменения Закон за горите подзаконовни нормативни актове се прилагат, доколкото не противоречат на закона. На основание чл. 95, ал. 1, чл. 114, ал. 1 и чл. 120, ал. 1, т. 1 от този Закона с ПМС № 316 от 24.11.2011 г. е била приета Наредба за условията и реда за възлагане изпълнението на дейности в горските територии - държавна и общинска собственост и за ползването на дървесината и недървесни горски продукти. Тя е действаща и ППЗГ се прилага, доколкото не противоречи на закона. Съгласно разпоредбите на чл. 114, ал. 1 от Закон за горите, ползването на дървесина от горските територии - държавна или общинска собственост, се извършва при условията и по реда определени в споменатата Наредба. Съгласно разпоредбите на чл. 48, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за възлагане изпълнението на дейностите в горските територии (ДВ бр. 96 от 06.12.2011 г. изм. и доп. бр. 90 от 16.11.2012 г.) правото на собственост върху дървесината преминава в полза на купувача след заплащане на цената ѝ. Подс. М. е допуснал нарушение на Наредбата за условията и реда за възлагане изпълнението на дейности в горските територии - държавна и общинска собственост и за ползването на дървесината и недървесни горски продукти (действаща и ППЗГ се прилага, доколкото не противоречи на закона). В нормативните актове няма посочени мерки, които да могат да се предприемат при незаплащане на дървесината, защото изрично е посочено, че това не трябва да се допуска. В клаузите на сключените договори също не се допуска предаване на дървесина без да се заплати. Подс. А. М. е бил компетентен да спре сечта при невъзможност да се

продава по законов ред добитата вече дървесина, но в случая сечта не е спряна. Съгласно разпоредбите на чл. 114, ал. 1 от новия Закон за горите, ползването на дървесина от горските територии - държавна или общинска собственост, се извършва при условията и по реда определени в споменатата Наредба. Така в чл. 80, ал. 9 от Наредбата е посочено, че сключеният договор се прекратява в случай, че купувачът е уведомен, че трябва да вдигне дървесината, договорът може да бъде прекратен, ако не направи авансови вноски и не спазва графика, както и когато са установени от възложителя в процеса на изпълнение на договора неотстраними отклонения от определените с договора срокове, технологични и качествени показатели за извършване на съответната дейност, включително такива, допуснати от подизпълнителя, както и когато са налице други хипотези, предвидени в договора. Всички инкриминирани 6 бр. договори са сключени по време на действащата Наредбата за условията и реда за възлагане изпълнението на дейностите в горските територии. В договорите е посочено, че когато купувачът на прогнозни количества дървесина от временен склад, достигне цена на общото прогнозно количество дървесина следвало да я изплаща на авансови вноски. Първоначално се внасят 30% от стойността на договора, след подписването, след това се вози дървесина, като се подписва предавателно-приемателен протокол. Транспортираната дървесина трябва да е до размера на авансовата вноска, след което се внася друга авансова вноска и се транспортира пак до покриването ѝ. Следващите авансови вноски са на стойности не по-малко от стойността на приетото количество с приемо-предавателен протокол количество добита дървесина на временен склад. В контекста на установената по делото фактическа обстановка представителят на „*“ ЕООД - свид. А. не е подписвал приемателно-предавателни протоколи в периода месеците от април до октомври 2014 г. вкл. за приетото количество дървесина преди транспортирането ѝ и не е правил авансови вноски, но пак е допуснато извозването на дървесината от страна на директора на ТП ДЛС „*“. Подс. М. е нарушил и клаузите по инкриминираните договори за покупко-продажба на прогнозни количества дървесина от временен склад, които плътно следват и законовото изискване в същата насока, собствеността на дървесината да преминава върху купувача след подписването на предавателно-приемателния протокол и заплащане на цената ѝ. Съгласно чл. 23 от инкриминираните договори за покупко-продажба на прогнозни

количества дървесината от временен склад - същите могат да бъдат прекратени незабавно и едностранно от страна на продавача, без той да дължи обезщетение за пропуснати ползи и неустойки за вреди, в случай, че купувачът не изпълни, което и да е от задълженията си по договора. В такъв случай гаранцията за изпълнение не се възстановява. Доводите на подс. М. и на защитата му, че при прекратяване на договорите ще последват значително по-големи щети за стопанството са неоснователни и не намират опора в доказателствения материал по делото, нито пък в законодателството. На основание чл. 7 т. 4 от Договор № 5/02.01.2013 г. продавачът е можел да прекрати договора с едностранно писмено уведомление, без да дължи обезщетение за пропуснати ползи и неустойки за вреди, като гаранцията за изпълнение за обекта не се връща в случай, че купувачът не плати някоя от дължимите вноски в договорените срокове или не извози дървесината в срока по т. 1.4. при неспазване на графика по т. 2.2.2. от договора.

На основание чл. 23 от Договор № 44/14.05.2013 г., Договор № 45/14.05.2013 г. и Договор № 46/14.05.2013 г., Договор № 47/14.05.2013 г. и Договор № 48/14.05.2013 г. и Договор № 191/21.12.2013 г. за покупко-продажба за прогнозни количества дървесина от временен склад - същите могат да бъдат прекратени незабавно и едностранно от страна на продавача, без последния да дължи обезщетение за пропуснати ползи и неустойки за вреди, в случай че купувачът не изпълни, което и да е от задълженията си по Договора. В този случай гаранцията за изпълнение не се възстановява. Клаузите на договорите са предоставяли възможност на директора - подс. М. да развали договорите с купувача „*“ ЕООД, тъй като купувачът не е изпълнил задълженията си.

Доводите на подс. М. и защитниците му, че директорът ще носи отново отговорност при прекратяване на договорите и похабяване на дървесината са неоснователни. След прекратяване на договорите добитата дървесина може да се реализира или след проведена нова процедура или по ценоразпис, чрез пряко договаряне с други фирми. Преокачествяването на дървесината се допуска при влошено качество след престой от 2-3 месеца, но в случай на сключени договори за покупко-продажба не може да се похаби и да се иска нейното преокачествяване. За да се допуска да се извърши сечта, то директорът е знаел, че тази дървесина ще бъде транспортирана. М. не отрича, в обясненията си, че се е договорил със свид. Е. А. да продължи сечта през

пролетта и лятото на 2014 г. Подс. М. е бил длъжен съгласно чл. 9, ал. 1 във вр. чл. 2, т. 1 от Наредбата да изпрати график/писмо за съгласуване и разрешение от Директора на * * за проблема с незаплатената, евентуално нереализирана дървесина от „*“ ЕООД.

Сключвайки договор за управление на ДЛС директорът на стопанството е поел като задължение да ръководи и представлява стопанството в съответствие с действащото законодателство на Република България, решенията на Министъра на земеделието и храните, на Управителния съвет и на Директора на * и в рамките на предоставените му, съгласно действащата нормативна уредба, правомощия. Съгласно чл. 12 от договорите за управление директорът на териториалното поделение е задължен да организира, ръководи и контролира цялостната дейност на предприятието, както и да стопанисва имуществото му с грижата на добър стопанин при спазване на действащото законодателство и решенията на управителните органи на държавното предприятие. Освен посочените нарушения на чл. 12 т. 1, т. 2 и т. 5 управление № 60/26.08.2013 г.; чл. 3 от Договора за покупко-продажба № 5/02.01.2013 г. и чл. 6 чл. 8 и чл. 12 ал. 3 от Договори за покупко-продажба номера 44 до 48, всички от 14.05.2013 г., подс. М. не е спазил нарушил още разпоредбите на чл. 48 ал. 1 и ал. 2 от Наредба за условията и реда за възлагане изпълнението на дейности в горските територии - държавна и общинска собственост и за ползването на дървесина и недървесни горски продукти, приета с ПМС № 316 от 24.11.2011 г. на МС - гр. * (НУРВИДГТ) - чл. 48. (1) Правото на собственост върху дървесината и недървесните горски продукти, добити по реда на наредбата, преминава в полза на купувача по реда, предвиден в договора (2) При продажба на добитата дървесина по ценоразпис правото на собственост върху дървесината преминава в полза на купувача след заплащане на цената и: 1. подписване на приемателно-предавателен протокол, или 2. издаване на превозен билет) и на чл. 87 буква „о“ от ППЗГ „Директорът на държавното горско стопанство или държавното ловно стопанство прекратява договора с едностранно писмено уведомление, без да дължи обезщетение за пропуснати ползи в случаите когато...т.1 купувачът не плати някоя от дължимите вноски или цената на обекта в срока посочен в договора“, както и конкретното правило за поведение, което е нарушил за преустановяване на експедирането на дървесина, поради неплащане на цената ѝ, в нарушение на чл. 87 „р“ ал. 12 от ППЗГ

„Дървесината се предава на купувача след плащане на цената. Собствеността върху дървесината преминава върху купувача след подписването на предавателно-приемателен протокол по образец, утвърден от изпълнителния директор на Изпълнителната агенция по горите.

Във връзка с доводите на защитата пред настоящия съд за липсата на елементите от обективна и субективна страна на престъплението, за което е бил признат за виновен М. от първия съд, следва да се каже, че визираното престъпление засяга обществените отношения, които гарантират прилагането на грижата на добрия стопанин от длъжностни лица при изпълнението на служебните им задължения по ръководене, управление, стопанисване и запазване на имуществото на стопанските субекти във всички стопански отрасли. Отношенията от обекта на защита са правно регламентирани в специални закони и страни и за дееца тези отношения имат служебно естество и той участва или въздейства върху тях в изпълнение на права и задължения, чието възлагане се основава на доверие в добросъвестността му, като добросъвестност е правно значим стандарт на поведение, съвпадащ с търговско-правното понятие за грижата на добрия търговец, тъй като деецът представлява страна по търговска сделка по силата на служебното си качество и за него това е професионално занимание и презумпция за компетентност при изпълнение на възложената служба. Деецът по чл. 219 НК не полага грижата на добрия стопанин/търговец, като обективно е могъл да я положи и е било в кръга на задълженията му като длъжностно лице да го направи. При изясняване на признаците на бездействието първият съд е изяснил в посочения по-горе смисъл какви точно грижи и при какви условия и време е бил длъжен да положи М. като длъжностното лице и кои от тях конкретно не е положил. Деецът ще не положил достатъчно грижи, защото при свята дейност в рамките на служебните си функции не се е съобразил с всички отправени към него икономически и правни изисквания. От друга страна практиката включва в задълженията на длъжностното лице и неговите усилията да се осведоми за естеството на възложената му работа. След като не е сторил това достатъчно задълбочено в контекста на приетите от настоящата инстанция специализирани експертизи в областта на стопанството, следва отговаря за безстопанственост за настъпилите вреди. Няма пречка неполагането на достатъчно грижи да е довело, както в случая, до извършване на неправилни действия, но самите те всъщност представляват елемент от

причинната връзка, а не от изпълнителното деяние на престъплението.

С оглед на изложеното първият съд е приел, че подс. М. е осъществил от обективна и субективна страна признаците на престъпния състав на чл. 219, ал. 1 НК във вр. чл. 26, ал. 1 НК, тъй като престъплението безстопанственост се състои в неполагането на достатъчно грижи при ръководенето, управлението, стопанисването или запазването на поверено имущество или възложена работа, от които са последвали значителна повреда, унищожаване или разпиляване на имуществото или други значителни щети за предприятието или стопанството. Изпълнителното деяние се свежда обобщено до ненадлежно осъществяване на функциите на длъжностното лице - неизпълнение или нарушение на възложени задължения, или превишаване на властта или на правата му, които могат да са както нормативно установени, така също и да произтичат от естеството на самата работа, от житейски или общопризнати правила. Резултатът от осъществяването му се поражда не от непосредствено въздействие върху патримониума на стопанския субект, а е следствие от неправомерното поведение на дееца, несъобразено с действащите правни или обичайни правила на стопанството.

Престъплението безстопанственост е резултатно и то е довършено именно с настъпването на престъпния резултат - значителна щета за ТП ДЛС „*“ в размер на 122 842,50 лв. Безспорно, посочената е настъпила в резултат на действията на М., които съдът подробно анализира.

Деянието е извършено при условията на продължавано престъпление по смисъла на чл. 26, ал. 1 НК.

Окръжният съд е признал подс. М. за виновен в извършване на деяние по чл. 219, ал. 1 НК, поради което правилно го е оправдал по обвинението по чл. 219, ал. 3 във вр. ал. 1 НК.

Според доктрината и съдебната практика престъпното деяние е извършено при пряк умишъл, когато деецът съзнателно се насочва към причиняване на съответните общественно опасни последици. Целта, свързана с тяхното причиняване се включва в съдържанието на умишъла и го характеризира. Безстопанствеността по чл. 219 НК е непредпазливо престъпление, тъй като при него деецът не допуска настъпването на общественно-опасните последици. При умишлени действия е възможно да е налице състав на друго престъпление.

При осъществяване на престъпното деяние подс. М. е действал при форма на вината „непредпазливост“. Подсъдимият не е предвиждал настъпването на общественоопасния резултат, но е бил длъжен и е могъл да го предвиди. Установи се, че „*“ ЕООД е била фирма, която единствена е отговаряла на критериите за сключване на договори за сеч и договори за покупко-продажба. До лятото на 2014 г. проблеми с тази фирма не е имало-плащани са гаранциите и първоначалните авансови вноски съгласно сключените договори. Отделно установи се, че фирма „*“ ЕООД е имала протекции от най-високо ниво от показанията на свид. А. вж. л. 125 гърба, т. 1, нохд № 130/2019 г.), който заявява: „...Той беше определен като местна фирма с * местоживеене, ако кажа, че има роднински връзки с един бивш министър, горе долу ще ви се изясни цялата работа.... “ е било известно на всички от региона. Отделно през м. юли 2014 г. са били изчистени всички задължения към ТП ДЛС „*“, които е имало натрупани по други договори с тази фирма. Подс. М. е провеждал срещи и със свид. А. и със свид. Б. през лятото на 2014 г. и непрекъснато е получавал уверения, че дървеният материал ще бъде заплатен, тъй като „*“ ЕООД, която фактически е извозвала материала, няма финансови проблеми. С оглед на изложеното съдът прие, че подс. М. е осъществил състава на чл. 219, ал. 1 във вр.чл. 26, ал. 1 НК.

Във връзка с доводите на защитата пред настоящия съд следва да се посочи вредата по чл. 219 може да обхваща само намаляването на активите. Такава е хипотезата например, когато при продажба на стоки с нормативно определени минимални цени стоките неоснователно са преоценени като друг вид вещи това позволява да бъдат продадени на по-ниска цена. Последицата по чл. 219 е конкретно изменение в имуществото, което има конкретен паричен еквивалент. За да бъде съставомерна, последицата трябва да бъде значителна, като се определя от абсолютната стойност на вредата, съотношението на активите и пасивите след нанасянето □, каква е засегнатата от нея част от активите, какви са обичайните загуби от обичайните рискове при изпълнение на конкретната стопанска дейност и други обстоятелства с имуществено значение. Моментът на настъпване на вредата при безстопанственост и на риска от настъпването на немаловажни вреди при общото длъжностно престъпление не само фиксира момента на довършване на съответния престъпен състав, но и момента, към който се определя видът и размерът на последицата като съставомерен признак. Този момент се определя

нееднозначно според това дали имуществото, предмет на престъпление по чл. 219 е било предоставено правомерно или не. Когато вземането е възникнало при правомерно предоставяне на имуществото, но е проявено бездействие от длъжностните лица, имащи задължение да положат грижи за събирането му, вредата се определя към момента на настъпване на падежа, след който длъжникът изпада в забава. Размерът се определя към този момент на основата на несъбрания остатък. Когато имуществото е било предоставено неправомерно, както в случая, вредата правилно е била определена като стойност към момента на предоставянето на дървесината. В случая защитата излага съображения във връзка със значението на невъзстановимостта на вредата за нейната съставомерност. В тази връзка се оспорва настъпването на вредата като окончателна и невъзстановима, защото не е възникнала с неизпълнение на задълженията на М., а когато предприятието се лиши въобще от възможността да събере вземането си, а в случая се водят и изпълнителни дела. Настоящият съд намира, че заявената от М. позиция, включително и в неговите обяснения пред настоящата инстанция, че ако бил останал на директорския пост през есента на 2014 г., сумите щели да бъдат издължени според обещанието на контрагентите. Подобна теза не може да бъде споделена, защото неоснователно обвързва престъпния резултат със събития след деянието, които са извън контрола и умисъла на дееца. Отговорността на дееца не зависи от това дали пострадалият ползва и разполага със средства извън наказателния процес да търси компенсация на причинените му от дееца загуби. В случая при процесните договори за покупко-продажба, при които длъжностното лице предава дървесината на търговеца-получател без да е заплатена и без по този начин да се обезпечи изпълнението на задължението на купувача на дървесината за заплащането на нейната цена, подсъдимият като представляващ предприятието – продавач изобщо не обезпечава последиците при неизпълнение, поради което щетата настъпва от момента, в който стоката е предадена. В случая имуществото е дадено неправомерно (без предварително да е била заплатена неговата цена), деецът следва да отговаря за цялата вреда от момента на предоставянето, независимо дали вземането е събираемо или не и дали след настъпването на вредата тя е била издължена изцяло или частично. Бъдещата възможност или вероятност тя да бъде възстановена напълно или отчасти, както и последващото □ възстановяване е без значение съставомерността на

извършеното, тъй като щетата вече е настъпила.

Във връзка с доводите, наведени за първи път пред въззивната инстанция за оправдан стопански риск следва да се посочи, че действително в посочения от страна на подсъдимия и защитата смисъл процесната стопанска дейност съдържа рискове, които следва да поемат рационално, но не бива да се забравя, че в случая конкретно посочените по-горе изисквания на специалното законодателство в съответния сектор и клаузите на съответните договори, са съдържали достатъчно механизми за препятстване на евентуалните негативи и неудачи при неуспешно поемане и управление на рискове. Съставомерната безстопанственост следва да бъде преценена и с оглед института на оправдания стопански риск по чл. 13а от НК във връзка с доводите на защитата. Рискова търговска стратегия на дееца ще бъде несъставомерна, ако поведението му в нейно изпълнение може алтернативно да доведе до положителни (например увеличаване на печалба или избягване на съществена загуба) или отрицателни резултати, като деецът няма контрол върху това кои от тях ще се реализират, тъй като това зависи не само от него, но и от други фактори на средата, върху които той не може да влияе. Рисковата стратегия се характеризира по своята обективна и субективна насоченост към положителен ефект за интересите на представлявания при обстановка, в която те биха били неизбежно увредени, ако деецът не предприеме нищо. В този смисъл рисковата стратегия е безалтернативна стратегия, но е съставомерна по чл. 219, ал. 1 НК, след като се установи, че не може да породи положителен ефект. В случая е налице и алтернативна стратегия, която би била по-благоприятна с оглед конкретната стопанска ситуация. Наличието на подобна алтернатива налага липса на необходимост от предприемане на рисковата стратегия. В случая преценката на отношението на длъжностното лице към служебните му задължения и поведението му, нивото на теоретичните му познания и производствен опит в съответната област, установените правни забрани, които са били нарушени, не могат да изключат вредата за представляваната от него организация, защото рисковото поведение налага повишена грижа, поради което в принципен план отговорност може да възникне и при негово недостатъчно прецизно изпълнение. Рискова стратегия може да бъде налице само, когато са изпълнени другите изисквания на чл. 13а, несвързани с вероятностните рискове. Пазарното поведение трябва да е съобразено с нормативните

изисквания за дейността, и да отговаря на най-добрите практики в съответната област на изпълнение. Тези условия в случая не са били изпълнение, поради което няма как да се преценява значението и на обстоятелства извън волята на дееца за настъпване на риска.

При определяне на наказанието на подсъдимия М. правилно първият съд е съобразил високата степен на обществена опасност на престъплението безстопанственост по чл. 219, ал. 1 НК, с което се накърняват обществените отношения осигуряващи нормалното функциониране и осъществяване, съобразно установените икономически принципи, на стопански дейности, характерни за стопанството въобще, а не само за отделни стопански отрасли. Този вид престъпления се извършва само от длъжностни лица, които са задължени да показват образец на строго съблюдаване на закона, което значително повишава и обществената им опасност. За извършеното от подс. М. престъпно деяние се предвижда наказание лишаване от свобода до шест години и глоба до 5000 лв. В съответствия с материалите по делото първият съд е преценил обществената опасност на конкретното деяние като висока с оглед размера на причинената щета. От друга страна съдът прецени условията в които е работил подс. М., обстоятелството, че инкриминираните договори вече са били сключени и той е следвало да ги изпълнява, съобразявайки се, че „*“ ЕООД е сключила както договори за сеч, така и договори за покупко-продажба на добитата дървесина. Правилно е било посочено, че подс. М. е личност с изключително ниска степен на обществена опасност - неосъждан, с висше образование, *, положително охарактеризиран, в момента работи като зам. директор в ТП ДЛС „*“, бил е председател на Общински съвет *. С основание първият съд е приел, че в случая са налице многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, при които и най-лекото предвидено в закона наказание ще се окаже несъразмерно тежко, поради което е заменил предвиденото наказание лишаване от свобода с пробация при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ НК. Първият съд е наложил наказанието пробация на подс. А. М. при следните пробационни мерки: задължителна регистрация по настоящ адрес при честота на явяване за подпис два пъти седмично за срок от шест месеца; както и задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от шест месеца. На основание чл. 55, ал. 3 НК на подс. М. не била наложено кумулативно предвиденото в закона наказание глоба.

Приетият за съвместно разглеждане против подс. А. М. граждански иск от

ощетеното юридическо лице * гр. *, представлявано от директора инж. Б. А. за заплащане на сумата от 122 842,50 лв. , причинени имуществени вреди от непозволено увреждане, ведно със законовата лихва върху тази сума считано от датата на всяко едно увреждане до окончателното изплащане на сумата. * гр. * са конституирани по делото на основание чл.84 НПК като граждански ищци. Първият съд е приел, че предявеният граждански иск в размер на 122 842,50 лв. лв., представляващи причинени имуществени вреди ведно с дължимата лихва е допустим и частично основателен по следните съображения. Гражданският иск на * гр.* е приет за съвместно разглеждане в настоящия процес срещу подс.М. на 27.03.2019 г. В правната теория и практика, съгласно ППВС № 9/61 г., изм. с ППВС № 7/87 г. е било прието, че основанието на гражданския иск в наказателния процес е деянието, предмет на обвинението. Основателността на гр.иск се проверява с оглед предпоставките по чл.45 ЗЗД, като важат всички останали правила и изисквания по ЗЗД, вкл. относно давностния срок, в който следва да бъде предявен гр.иск. Според чл. 110 ЗЗД общата давност е петгодишна и гражданският иск е предявен в този срок и започва да тече от момента, в който вземането е станало изискуемо. При вземане, възникнало на основание деликт, в ЗЗД са уредени две хипотези. При първата от тях вземането става изискуемо от момента на извършване на деликта, когато извършителят е известен. При тази хипотеза откриването на дееца съвпада с настъпването на деликта. Във втората хипотеза деликтът е осъществен, но вземането не е станало изискуемо. То става такова от момента на откриване на дееца (арг. от чл.110 във вр.чл.114, ал.3 ЗЗД). Когато деянието едновременно е и престъпление, давността за наказателно преследване тече от момента на довършването му, а давността за предявяване на иска по чл. 45 ЗЗД тече от друг момент, който следва да бъде изяснен по конкретния случай, тъй като представлява фактически въпрос с правно значение. Самоличността на подсъдимия като директор на ТП ДЛС „*“ е известна. На 15.09.2015 г. с постановление на прокурор ОП е образувано ДП срещу А. М. за деяние по чл. 219,ал.1 НК.Той е привлечен като обвиняем На 13.06.2018 г. Гражданският иск е предявен в срок, поради което е допустим. След като окръжният съд е признал подс. М. за виновен по обвинението по чл.219, ал.1 НК във вр. чл. 26, ал. 1 НК е намерил, че са налице всички предпоставки, предвидени в чл. 45 ЗЗД за уважаване на предявения от от * гр.* граждански иск - непозволено

увреждане, противоправно поведение на подс. М., причинна връзка между резултата и противоправното му поведение и вина. Първият съд е посочил, че предявеният граждански иск е доказан по основание и частично по размер, с оглед на обстоятелството, че платените гаранции от „*“ ЕООД не са върнати. Съгласно заключението на съдебно икономическата експертиза (л. 225, т. 1, нощд № 130/2019 г. на ОС) общата сума на задължението на „*“ ЕООД неплатена към ТП ДЛС „*“ възлиза на 122 842,50 лв. Като се приспаднат внесените гаранции в размер на 30 596,18 лв. задължението възлиза на 92 246,32 лв. Съдът е приел, че именно в този размер следва да се уважи предявения иск, като за разликата до размера на 122 842,50 лв. се отхвърли. Съдът е приел, че неправилно от * гр. *, чрез повереника ѝ в процеса, юрк. К. се търсят и лихви върху претендираната сума, считано от датата на всяко едно от увреждането (съгласно приложена счетоводна справка) до окончателното изплащане на сумата. Лихвите върху обезщетение за непозволено увреждане са компенсаторни, а не мораторни и се дължат от деня на събитието, като определянето на този момент е задължение на съда. Отделните неизпълнения на договорите са част за посочения период от време и се отнасят за едно престъпление, извършено при условията на продължавана дейност. Правилно в тази връзка първият съд е намерил, че в случая се дължи лихва за забава от неплащане на сбора на общата дължима сума от 92 246,32 лв., представляващи сборния престъпен резултат. С оглед на изложеното съдът не е присъдил междинни лихви считано от извършване на отделните деяния от продължаваните престъпление, предмет на отделните инкриминирани суми. В случая край на престъпния период е 21.10.2014 г. коректно е била присъдена законната лихва до окончателното изплащане на сумата. Във връзка с наведените и пред настоящата инстанция намира, че присъдата на първия съд следва доводи на защитата за липсата на активна легитимация на гражданския ищец и неяснота по въпроса на кого е причинена щетата на * гр. * или на ТП ДЛС „*“ няма какво да се добави към казаното от първия съд. Съгласно справка в търговския регистър и регистър на * гр. * е регистрирано на 29.06.2011 г., като първоначалният брой териториални поделения е 43. Понастоящем те са 35 от тях 28 държавни горски стопанства и 7 ловни стопанства. Собственик на * гр. * е Министерство на земеделието и храните. ДЛС „*“ е териториално поделение на * гр. *. Териториалните поделения нямат юридическа самостоятелност, те не са юридически лица и

всички правни действия по отношения на печалби, респективно загуби рефлектират в патримониума на юридическото лице * гр.*. Ето защо инстанцията е осъдила подс.М. да заплати на * гр. * сумата от 92 246,32 лв. обезщетение за причинени имуществени вреди, в едно със законовата лихва считано от 21.10.2014 г. до окончателното изплащане на сумата, а на Държавата ДТ в размер на 3690 лв. С оглед изхода на делото правилно подс. А. М. е бил осъден да заплати в полза на Държавата, по сметка на ОДМВР * сумата от 698,30 лв. разноски по делото за експертизи и 1022,09 лв. на Окръжен съд Пазарджик за разноски за свидетели и вещи лица. Настоящият съд намира, че във връзка с разноските на гражданския ищец, за които се твърди, че са били пропуснати при произнасянето на първия съд, който е взел под внимание приложените разходо-оправдателни документи само по делото, което е разгледал, то липсва произнасяне на първия съд по отправеното искане, поради което по молбата за тяхното възлагане следва да се произнесе първоинстанционния съд с оглед изхода на делото и по реда на чл. 306, ал. 1, т. 4 НПК.

С оглед изхода на делото на основание чл. 189, ал. 3 НПК на подсъдимия следва да бъде възложено заплащането на разноските във въззивното производство в размер на 4312 лева – за експертизи. На подсъдимия следва да се възложи и заплащането на разходите за повереник на гражданския ищец съобразно представените разходо-оправдателни документи на л. 51 и л. 52 от настоящото дело в размер на 3960 лева.

Поради изложеното Апелативен съд - Пловдив,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260001 от 29.01.2021 г. по НОХД № 130/2019 г. и допълнителна присъда № 260005 от 12.02.2021 г. по цитираното дело по описа на Окръжен съд - Пазарджик.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ молбата на повереника на гражданския ищец адв. Б. К. за възлагане на неприсъдени разноски по делото.

ОСЪЖДА подс. А. А. М. (със снета по делото самоличност) да заплати в полза на Бюджета на съдебната власт, по сметка на Апелативен съд - Пловдив направените по делото разноски в общ размер на 4312 лева, за експертизи.

ОСЪЖДА подс. А. А. М. (със снета по делото самоличност) да заплати на гражданския ищец * гр. *, представлявано от Директора инж. Б. А., направените пред въззивния съд разноси за поверник в размер на 3960 лева.

Решението подлежи на обжалване и протест в 15-дневен срок от получаване на съобщенията, че е изготвено и обавено, пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____